

LLUÍS RIBAS

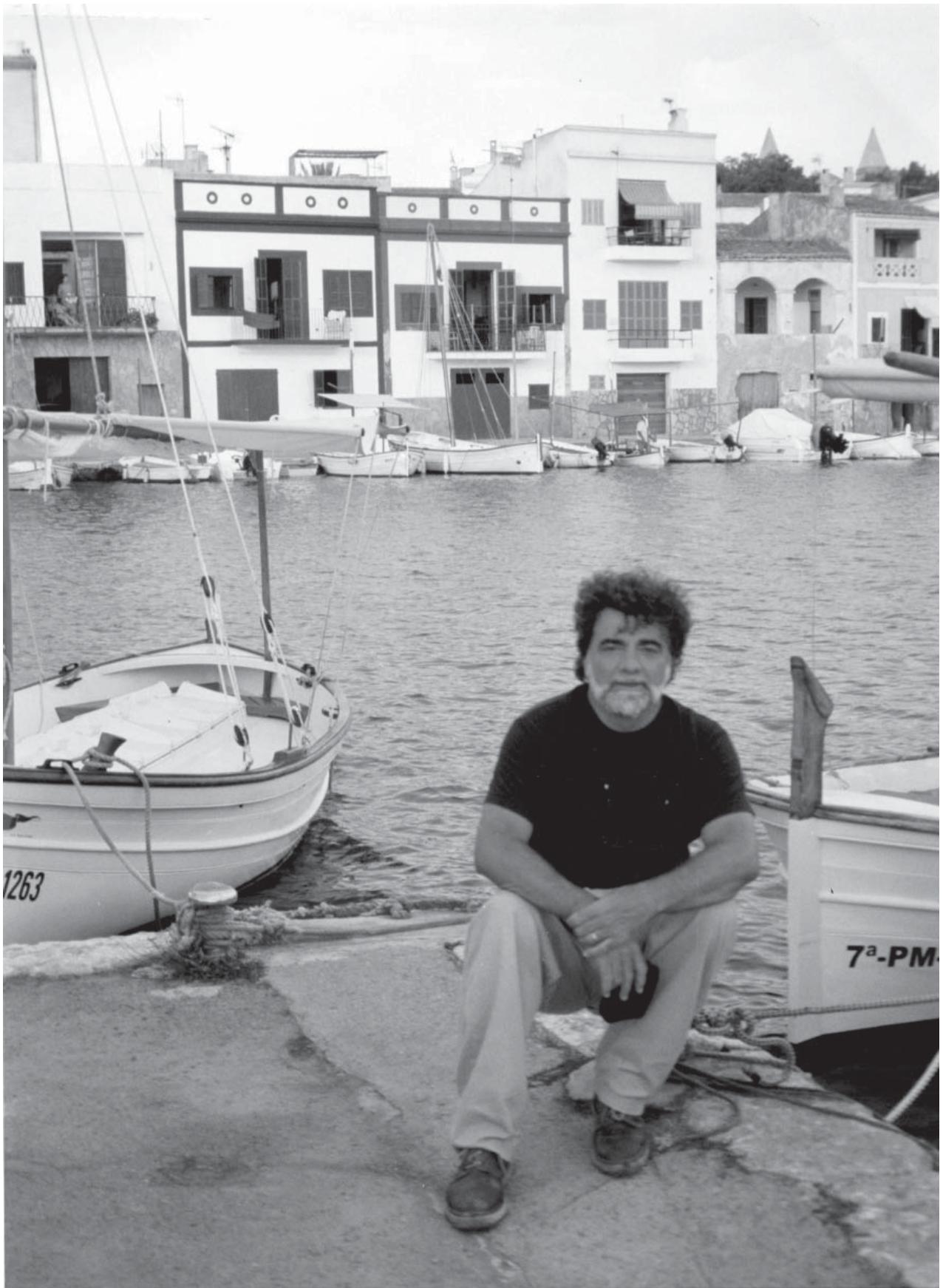


96 NOTES

LLUÍS RIBAS

96
notes

J. Llop S.



Notes. Notes pictòriques de Lluís Ribas. Gairebé una centena, noranta-sis concretament, com altres tantes pauses en la seva tasca i que al mateix temps són actes pictòrics. Descansar dels grans formats i enfocar-se, tal vegada com divertiment, amb el petit format. Captar en els seus viatges, de manera instantània, llocs i espais. Des de Nova York a París, passant per Barcelona, Roma, Londres, Mallorca, en un ampli ventall geogràfic. Deixar córrer el pinzell a l'atzar i produir-se la trobada amb la idea. O partir de la idea i expressar-la sense cap lligam a altres regles que no siguin les dictades per l'emoció. Captar la impressió, plasmar a través del color i la forma un sentiment. Veure mentalment un futur quadre i traçar el seu esbós, tal vegada simplement un joc inicial però també germen i llavor que fructificarà en una obra de gran format. Assentar-se al jardí del seu estudi de Sant Cugat i contemplar com el sol en el seu camí cap a ponent va creant taques rosades que desperten en ell la necessitat imperiosa de convertir la visió en el que considera com una nota i que en realitat és una obra que inclou tot l'encant de l'espontaneïtat i tota l'essència de la seva qualitat pictòrica. Passejar pels voltants de Santa Maria del Camí, a Mallorca, i deixar volar la inspiració en una visió de núvols creuant el cel blau...

Petits formats, però densos de contingut, intensos,

Notas. Notas pictóricas de Lluís Ribas. Casi un centenar, noventa y seis concretamente, como otras tantas pausas en su labor y que al tiempo son actos pictóricos. Descansar de los grandes formatos y enfrentar-se, acaso como divertimiento, con el pequeño formato. Captar en sus viajes, de manera instantánea, lugares y espacios. Desde New York a París pasando por Barcelona, Roma, Londres, Mallorca, en un amplio abanico geográfico. Dejar correr el pincel al azar y producirse el encuentro con la idea. O partir de la idea y expresarla sin sujeción a otras reglas que no sean las dictadas por la emoción. Captar la impresión, plasmar a través del color y la forma un sentimiento. Ver en la mente un futuro cuadro y trazar su esbozo, acaso un mero juego inicial pero también germen y semilla que fructificará en una obra de gran formato. Sentarse en el jardín de su estudio de Sant Cugat y contemplar como el sol en su camino al oeste va creando manchas sonrosadas que despiertan en él la necesidad imperiosa de convertir la visión en lo que considera como una nota y que en realidad es una obra que encierra todo el encanto de la impronta y toda la esencia de su calidad pictórica. Pasear por los alrededores de Santa María del Camí, en Mallorca, y dejar prendida la inspiración en una visión de nubes cruzando el cielo azul...

Pequeños formatos, pero densos de contenido, intensos, vividos.

Notes. Pictorial notes by Lluís Ribas. Almost a hundred. Ninety-six to be exact like so many other pauses in his work that over time become pictorial records. To rest from large formats and confront, perhaps for fun, the small format. To capture in his travels, like a snapshot, places and spaces. From New York to Paris passing through Barcelona, Rome, London, Majorca in an extensive geographic fan. To allow the artist's brush to run without impediment where fate moves it and create the encounter with the idea. Or to begin with an idea and express it without obedience to other rules that may not be those dictated by emotion. To capture an image, to mould through color and through form a feeling. To see in the mind a future painting and sketch its outline, perhaps a simple game initially but also the seed and germination that will bear fruit in a large format work of art. To sit in the garden of his studio in Sant Cugat and contemplate how the sun in its westward path creates rose-red stains that awaken in him the overwhelming need to convert the vision of what might be considered as just a note but that in reality is a work that embraces all the delight of spontaneity and the entire essence of its pictorial quality. To wander the outskirts of Santa María del Camí, on Majorca, and leave captured the inspiration in a vision of clouds crossing a blue sky...

Small formats, but dense with content, intense, vivid.

It is in his pictorial notes that the artist delivers the

viscuts.

És en les notes quan l'artista dóna el millor de sí mateix sense cap altra preocupació que el pur gaudir del color i les formes, sense afanys de perennitat conscient però creant una autèntica obra impregnada de la creativitat continguda, sense quasi temps per a que el sentit cerebral s'imposi.

Lluís Ribas entén que les seves notes són conseqüència de pauses impregnades de la necessitat de pintar. En els instants en què contempla un dels seus grans formats, en aquells moments de dubte i vacilació, entre el continuar o no continuar, pot sorgir l'exercici per a cinc dits, agafar els pinzells i el color i començar a tocar les invisibles cordes de la guitarra de l'art. Com el pianista que recorre el teclat creant escales que són preludi de la melodia. I així, sense quasi adonar-se'n, de manera intuïtiva, apareix la melodia i neix la nota.

Noranta-sis notes destinades a dispersar-se, a integrar-se a la col·lecció dels qui saben apreciar-les, dels qui s'adonin de que en elles es troba la quintaessència de l'esperit creador. En realitat, l'obra de tot artista està marcada per la dispersió; l'atzar la condueix a un lloc o altre. No podrà Lluís Ribas evitar-ho, però la imatge d'aquestes notes desgranades al llarg de més de dos anys quedarà en el present llibre.

Sobre la seva creació, sobre la pintura i el seu món, i també sobre el diví i l'humà,

Es en las notas cuando el artista entrega lo mejor de sí mismo sin otra preocupación que el puro goce y placer del color y las formas, sin afanes de perennidad consciente pero creando una auténtica obra impregnada de la creatividad mantenida, sin casi tiempo para que lo cerebral se imponga.

Lluís Ribas entiende que sus notas son consecuencia de pausas, de descansos impregnados de la necesidad de pintar. En los instantes en que contempla uno de sus grandes formatos, en aquellos momentos de duda y vacilación, entre el continuar o no continuar, puede surgir el ejercicio para cinco dedos, el coger los pinceles y el color y empezar a rasguear las invisibles cuerdas de la guitarra del arte. Como el pianista que recorre el teclado creando escalas que son preludio de la melodía. Y así, sin casi darse cuenta de ello, de forma intuitiva, aparece la melodía y nace la nota.

Noventa y seis notas destinadas a dispersarse, a integrarse en la colección de quienes saben apreciarlas, de quienes se percatan de que en ellas está la quintaesencia del espíritu creador. En realidad, la obra de todo artista está marcada por la dispersión; el azar las conduce a un sitio u otro. No podrá Lluís Ribas evitar que ello suceda, pero la imagen de estas notas desgranadas a lo largo de más de dos años quedará en el presente libro.

Sobre su creación, sobre la pintura y su mundo, y también sobre lo divino y lo humano,

best of himself without any other preoccupation, the pure enjoyment and pleasure of color and forms, without the interference of an ever present consciousness, rather creating an authentic work saturated with its own creativity, maintained, without almost any opportunity for the cerebral to impose itself.

Lluís Ribas understands that his pictorial notes are a consequence of pauses of infused by the need to paint. In those moments when he contemplates one of his large formats, in those moments of doubt and uncertainty, between continuing or not continuing, he can let his practiced fingers flow, grasp the brushes and the color and begin to strum the invisible cords of the guitar of art. Like the piano player who runs his fingers over the keyboard creating scales that are a prelude to the melody. And in that way, without realizing it, by intuition, appears the melody and is born the note.

Ninety-six pictorial notes destined to be dispersed and at the same time integrated into a collection for those who understand how to appreciate them, for those who realize that in them is the quintessence of the creative spirit. In truth, the work of any artist is marked by a dispersing (of their work). Fate moves it from one place to another. Lluís Ribas cannot prevent this from happening, but the image of these notes scattered out over the course of two years will remain in this book.

While seated beneath an umbrella on the terrace of a bar on the Plaza of the Hostals



Estudi de Lluís Ribas.
Estudio de Lluís Ribas.
Lluís Ribas studio.

vàrem xerrar instal·lats sota un parassol, a la terrassa d'un bar a la plaça dels Hostals, a Santa Maria del Camí, bella població mallorquina on Lluís Ribas té el seu estudi. En realitat un dels seus estudis, el que destina als grans formats, ja que té altres espais, tan a Sant Cugat com a Palma de Mallorca, per a crear altres obres.

-Per a mi les notes són com l'essència de la meva pintura, com l'expressió màxima de la meva llibertat. Quan m'enfronto a un oli, sigui o no de gran format, arrossego els estudis previs, parteixo dels esbossos, o em subjecto a la realitat del model si es tracta d'una figura femenina, de noies passejant a la vora del Mediterrani o d'un àrab descans-sant en un mercat, a l'ombra d'un parassol. Sé molt bé el què vull pintar, el què tinc davant meu, i sé el què vull dir, busco uns resultats i em subjecto a una sèrie de normes, diguem-ne a un codi, per aconseguir-los. Però en les notes és diferent, sorgeixen, surten, neixen de manera diria que fins i tot incontrolada. Les entenc com conseqüència d'un impacte, d'una emoció, del què veig en un moment determinat i necessito plasmar-ho, és com si prengués apunts per a deixar constància del moment màgic. I és, també, la necessitat de pintar des de la llibertat expressiva. Pintar sempre és un acte de llibertat, és clar, ningú t'obliga, al menys en el meu cas, a fer un tema determinat, és per això que evito els retrats per encàrrec, no m'agrada fer-los si no em plau la persona que haig de retratar. Però aquesta llibertat per escollir el tema té, tal com

charlamos instalados bajo un parasol, en la terraza de un bar en la plaza dels Hostals, en Santa María del Camí, bella población mallorquina en la que Lluís Ribas tiene su estudio. En realidad uno de ellos, el que destina a los grandes formatos, ya que tiene otros espacios, tanto en Sant Cugat como en Palma de Mallorca, para crear otras obras.

-Para mí las notas son como la esencia de mi pintura, como la expresión máxima de mi libertad. Cuando me enfrento a un óleo, sea o no de gran tamaño, arrastro los estudios previos, parto de los bocetos, o me sujeto a la realidad del modelo si se trata de una figura femenina, de muchachas junto a la orilla del Mediterráneo o de un árabe descansando en un zoco, a la sombra de un toldo. Sé muy bien lo quiero pintar, lo que tengo ante mí, y sé lo que pretendo decir, busco unos resultados y me sujeto a una serie de normas, digamos que a un código, para conseguirlos. Pero en las notas es diferente, surgen, salen, nacen de manera diría que hasta incontrolada. Las entiendo como consecuencia de un impacto, de una emoción, de lo que veo en un momento determinado y preciso anotarlo, es como si tomara apuntes para dejar constancia del momento mágico. Y es, también, la necesidad de pintar desde la libertad expresiva. Pintar siempre es un acto de libertad, claro, nadie te obliga, al menos en mi caso, a hacer un tema determinado, por esto evito los retratos de encargo, no me gusta hacerlos si no me place la persona que tengo que retratar. Pero esta libertad de escoger el tema tiene, tal como yo entiendo la pintura, o el Arte de pintar,

in Santa Maria del Camí, beautiful Majorcan village where Lluís Ribas has his studio, we chat about art and its creation, about painting and the world of painting as well as about the divine and the human. In truth, it is one of them (his studios), one destined for large formats, while he has other spaces, in Sant Cugat as he does in Palma de Mallorca, to create other works.

-For me my pictorial notes represent the essence of my painting, like the ultimate expression of my liberty. When an oil painting confronts me, whether or not it is a large one, I pull out previous studies I have done. I start out with sketches, or I work with a real-life model if it has to do with a feminine figure, or with young women together at the edge of the Mediterranean or with an Arab resting in a market-place in the shade of an umbrella. I know very well that I love to paint, what I have before me, and I know what I desire to say. I seek certain results, and I subject myself to a series of norms, let us say to a code, in order to attain them. But with the pictorial notes, it is different. They surge; they come forth; they are born in a way that I would say is almost uncontrollable. I understand them as a consequence of the impact of an emotion, of what I see in a specific moment, and I precisely note it. It is as if I were making sketches in order to record it. It is almost as if I were taking notes in order to give true expression to a magic moment. And it is also the need to paint as a freedom expression. Painting is an act of freedom. That is clear. No one obligates you, at least in my case, to a particular theme. For that reason, I avoid commissioned

jo entenc la pintura, o l'Art de pintar, l'esclavatge de la figuració, la necessitat de respondre a la realitat. En les notes és diferent, puc recórrer el llarg camí que va des de l'informalisme fins la figuració; pot passar que unes simples taques de color em semblin amb la suficient entitat descriptiva com per sentir-me satisfet, com per considerar que he dit, o he plasmat, el que volia. També pot passar que entri més profundament en el tema, recreant-me en el detall, i ho faig mentre mantinc la intensitat, la necessitat de pintar de forma quasi intuitiva, sense plantejaments previs, divertint-me amb la precisió. No puc definir d'altra manera totes aquestes notes. És com la captació de la llum balear, mediterrània, en les notes que he fet a Mallorca, de l'atmosfera i ambient en les que han sorgit en el transcurs de viatges per Europa o Amèrica. També és pura expressió emocional però sense ressonàncies, com un xiuxueig, com una suau melodia. No és enfocar-se a l'orquestració d'una peça complexa; en realitat és com la nota arrancada a un violí i sostinguda el temps just. Em resulta difícil definir què és per a mi una nota. Entenc que és un sentiment pur traslladat a la tela. O dit d'altra manera, és atrapar l'essència del què m'atrau, que a Mallorca és la llum.

La llum del Mediterrani. O la Mediterrània. En ella trobem una de les bases de la pintura de Lluís Ribas. Va néixer al Masnou, població propera a Barcelona oberta al mar, on va transcorrer la seva infantesa i on va donar els seus primers passos pel món de la

la servidumbre de la figuración, la necesidad de responder a la realidad. En las notas es diferente, puedo recorrer el largo camino que va desde el informalismo hasta la figuración; puede suceder que unas simples manchas de color me parezcan con la suficiente entidad descriptiva como para sentirme satisfecho, como para considerar que he dicho, o he plasmado, lo que quería. También puede pasar que entre más profundamente en el tema, que me recree en el detalle, y lo hago mientras mantengo la intensidad, la necesidad de pintar de forma casi intuitiva, sin planteamientos previos, divirtiéndome con la precisión. No puedo definir de otra manera todas estas notas. Es como la captación de la luz balear, mediterránea, en las notas que he hecho en Mallorca, de la atmósfera y ambiente en las que han surgido en el transcurso de viajes por Europa o América. También es pura expresión emocional pero sin resonancias, como un susurro, como una suave melodía. No es enfrentarte a la orquestación de una pieza compleja; en realidad es como la nota arrancada a un violín y sostenida el tiempo justo. Me resulta difícil definir lo que para mí es una nota. Entiendo que es un puro sentimiento llevado a la tela. O dicho de otra manera, es el atrapar la esencia de lo que me atrae, que en Mallorca es la luz.

La luz del Mediterráneo. O la mar Mediterránea. En ella se encuentra una de las bases de la pintura de Lluís Ribas. Nació en El Masnou, población cercana a Barcelona, abierta al mar, en la que transcurrió su infancia y en la que dio sus primeros pasos por el mundo de la pintura.

portraits. I do not like to do them if I do not care for the person I am to paint. But this freedom to choose a theme has, as I understand painting or the art of the painter, the absolute responsibility to the representational, the need to respond to reality. With the notes, it is different. I can travel the wide road that goes from informality to the representational. It is possible that a few simple color spots may seem to me to have sufficient descriptive consequence to satisfy me, as if to consider that what I have said or I have shaped is what I wanted. It is also possible that I enter more profoundly into the theme, that I amuse myself in the detail, and I do it while I maintain the intensity, the need to paint in a way that is almost intuitive, without prior planning, enjoying the precision of it all. I can't define these notes in any other way. It is like the capturing of the light of the Mediterranean of the Balearic Islands, in the pictorial notes I have made on Majorca, in the atmosphere and environment that have appeared in the course of my travels in Europe and America. Also, it is pure emotional expression but with a resonance, like a whisper, like a soft melody. It is not coming face to face with the orchestration of a complex work. In truth, it is like a note drawn from a violin and held in perfect time. In the end, it is difficult for me to define what a pictorial note is. I understand that it is a pure sentiment placed on the canvas. Or said in another way, it is the trapping of the essence of what attracts me, which on Majorca is the light.

The light of the Mediterranean Sea. In her one meets one of the foundations of the painting of Lluís Ribas. He was born in El Masnou, a village

pintura.

-Jo em sento profundament llatí, sóc home del meu mar i crec que això m'ha marcat. Ho entenc com un destí, com una força superior a mi. Només tenint el Mediterrani a prop em trobo bé, em sento còmode. Diria que necessito aquesta llum per poder pintar, necessito veure el mar, sentir-lo a l'ambient. Quan m'allunyo d'ell el trobo a faltar. Vaig tenir un estudi a Nova York, prop del Metropolitan, que aparentment reunia totes les condicions necessàries; ampli, còmode, cèntric, al costat de Central Park, ben il·luminat... L'ambient, la ciutat, magnífica. En teoria tot era ideal, estava a la ciutat de la meva galeria, la Wally Findlay, i el més lògic era que em quedés allà més temps, però no vaig poder. En realitat Nova York és per a molts la ciutat ideal per realitzar la seva obra. Però no ho va ser per a mi, em faltava la llum del Mediterrani. El mar era a prop, però no era el mateix, era una llum diferent a la que necessito, a la meva llum, i aquesta mancança em va fer desistir. Vaig deixar el què per a molts seria el seu gran somni i vaig tornar a Mallorca, a Palma, al meu estudi de Santa Maria, buscant la llum i l'ambient tranquil que tinc aquí.

Va descobrir Mallorca de manera quasi casual. Fa quasi trenta anys va participar en una concurs de pintura organitzat per Sa Nostra, una entitat cultural balear. No va guanyar el premi, va quedar finalista. Va anar a recollir el quadre i va tenir temps de recórrer l'illa i d'enamorar-se d'ella.

-Per a mi l'illa de Mallorca,

-Yo me siento profundamente latino, soy hombre de mi mar y creo que ello me ha marcado. Lo entiendo como un destino, como una fuerza superior a mí. Sólo teniendo el Mediterráneo cerca me encuentro bien, me siento cómodo. Diría que necesito esta luz para poder pintar, necesito ver el mar, sentirlo en el ambiente. Cuando me alejo de él lo encuentro a faltar. Tuve un estudio en Nueva York, cerca del Metropolitan, que reunía aparentemente todas las condiciones necesarias; amplio, cómodo, céntrico, al lado de Central Park, bien iluminado... El ambiente, la ciudad, magnífica. En teoría todo era ideal, estaba en la ciudad de mi galería, la Wally Findlay, y lo lógico era que me quedara allí más tiempo, pero no pude. En realidad New York es para muchos la ciudad ideal para realizar su obra. Pero no lo fue para mí, me faltaba la luz del Mediterráneo. El mar estaba cerca, pero no era lo mismo, era una luz diferente a la que necesito, a mi luz, y esta carencia me hizo desistir. Dejé lo que para muchos sería su gran sueño y regresé a Mallorca, a Palma, a mi estudio en Santa María del Camí, buscando la luz y el ambiente tranquilo que aquí tengo.

Descubrió Mallorca de manera casi casual. Hace casi treinta años participó en un concurso de pintura organizado por Sa Nostra, una entidad cultural balear. No ganó el premio, quedó finalista. Acudió a recoger el cuadro y tuvo tiempo de recorrer la isla y enamorarse de ella.

-Para mí la isla de Mallorca, es ideal ya que contiene todo un mundo; hay una gran variedad de paisajes, tienes playas y cadenas

near Barcelona, that faces the sea, where he passed his childhood and where he took his first steps into the world of painting.

-I feel that I am profoundly Latin, and I am a man of the sea. And I think that it has marked me. I understand it like a destiny, like a force superior to me. Only by having the Mediterranean nearby do I feel good. I feel comfortable. I would say that I need this light in order to be able to paint. I need to see the sea, to feel its presence. When I move away from it, I miss it. I had a studio in New York, near the Metropolitan, that seemingly brought together all the necessary conditions: ample, comfortable, centrally located, next to Central Park, well lighted...The environment, the city, magnificent. In theory everything was ideal. I was in the city of my gallery, the Wally Findlay, and it seemed logical that I would stay there for a while. But I couldn't. It is true that for many New York is the ideal city to carry on their work. But it was not for me. I missed the light of the Mediterranean. The sea was nearby, but it was not the same. The light was different from what I need. For me, light and this absence caused me to stop. I left what for many would be a great dream, and I returned to Majorca, to Palma, to my studio in Santa Maria del Camí, searching for the light and the peaceful surroundings that I have here.

He discovered Majorca almost by chance. Nearly thirty years ago he participated in a painting competition organized by Sa Nostra, a cultural organization of the Balearic Islands. He did not win the prize, but he was a finalist. He went to pick up his painting and had time to



Lluís Ribas durant la seva estada a Nova York.

Lluís Ribas durante su estancia en Nueva York.

Lluís Ribas during his stay in New York.

és ideal ja que aglutina tot un món; té una gran varietat de paisatges, tens platges i cadenes muntanyoses, valls i planes. És una diversitat concentrada en un espai relativament reduït i que pots arribar a conèixer bé. De punta a punta no pots fer més de vuitanta quilòmetres i passes fàcilment d'un ambient a un altre, amb una gran diversitat de paisatges, inclòs de contrastes. Del contacte, del coneixement, va néixer l'amor, la necessitat de viure, de pintar aquí. No he buscat mai una explicació lògica per tot això, ni tal sols tinc les meves arrels aquí, que són a l'altra riba del Mediterrani. És el mateix mar i tal vegada seria lògic que visqués on vaig néixer, però Mallorca es va apoderar de mi des del primer moment i em vaig prometre que algun dia, quan podés, tindria estudi aquí.

Va trigar uns anys en convertir el seu somni en realitat. Va seguir pintant i obrint-se camí. Quan l'èxit i el reconeixement li arribaren, el primer que va fer fou comprar-se un apartament a Illetes, en front del mar, i una barca per solcar-lo que té amarrada a Port Portals. Des llavors ha dividit el seu temps entre l'illa i la seva casa de Sant Cugat, molt a prop de Barcelona. A Sant Cugat, ciutat residencial, també ha trobat la tranquil·litat i l'ambient propici per pintar. Des del seu estudi, que ocupa la tercera planta de l'habitatge familiar, s'obre una amplia panoràmica i la llum entra per tot arreu. Allà pinta i quan la necessitat imperiosa de tornar a Mallorca

montañosas, valles y llanuras. Es una diversidad concentrada en un espacio relativamente reducido y que puedes llegar a conocer bien. De punta a punta no puedes hacer más de ochenta kilómetros y pasas fácilmente de un ambiente a otro, con una gran diversidad de paisajes, incluso de contrastes. Del contacto, del conocimiento, nació el amor, la necesidad de vivir, de pintar aquí. No he buscado nunca una explicación lógica a ello, ni siquiera tengo mis raíces aquí, que están en la otra orilla del Mediterráneo. Es el mismo mar y acaso lo lógico sería que viviera donde nací, pero Mallorca se apoderó de mí desde el primer momento y me prometí que algún día, cuando pudiera, tendría estudio aquí.

Tardó unos años en convertir en realidad su sueño. Siguió pintando y abriendose camino. Cuando el éxito y el reconocimiento le llegaron, lo primero que hizo fue comprarse un apartamento en Illetas, frente al mar, y una barca para surcarlo, que tiene amarrada en Port Portals. Desde entonces ha dividido su tiempo entre la isla y su casa de Sant Cugat, en las inmediaciones de Barcelona. En Sant Cugat, ciudad residencial, también ha encontrado la tranquilidad y el ambiente propicio para pintar. Desde su estudio, que ocupa la tercera planta de la vivienda familiar, se abre una amplia panorámica y la luz entra a raudales. Allí pinta y cuando la necesidad imperiosa de regresar a Mallorca se impone, deja Barcelona y va al encuentro de su remanso de paz.

travel the island and to fall in love with it.

-For me the island of Majorca is ideal because it contains an entire world: there is a great variety of landscapes; there are beaches and mountain ranges, valleys and plains. It is a diverse place concentrated in a relatively small space, and you can get to know it well. From point to point, you can't go more than eighty kilometers (approximately 50 miles), and you pass easily from one environment to another, with a great diversity of contrasting landscapes. From the contact, from understanding was born love , the need to live, to paint there. I have never searched for a logical explanation for this. My roots aren't even here. They are on the other shore of the Mediterranean. It is the same sea and perhaps it would be logical that I live where I was born. But Majorca took control of me from the first moment, and I promised myself that one day, when I was able, I would have studio here.

It took a few years to transform his dream into reality. He continued painting and when recognition came to him, the first thing he did was to buy an apartment in Illetas, facing the sea, and a small boat that he had moored at Port Portals, to plow through the sea. Since then he has divided his time between the island and his house in Sant Cugat near Barcelona. In Sant Cugat, a residential community, he also found tranquility and a favorable atmosphere for painting. From his studio, that occupies the third floor of the family home, a broad pano-rama opens and the light floods in. There he paints, and when the urgent need to return to Majorca prevails, he

s'impesa, deixa Barcelona i va a retro-bar-se amb el seu racó de pau.

Però no en tenia prou amb l'estudi d'Illetes i poc després en va obrir un altre a Palma de Mallorca, a Marivent, en front del Palau del mateix nom, residència d'estiu dels Reis d'Espanya. I uns anys més tard va descobrir Santa Maria del Camí. lloc on va trobar un ampli local que convertí en estudi.

- L'amplitud d'espai és fonamental per a mi, i més des que realitzo grans formats, obres de dos per tres metres. Necesito profunditat, necessito moure'm per veure el què estic fent des de diferents angles. El gran format és un repte; no es tracta d'ampliar una obra, de fer-la simplement més gran; és una altra cosa. Hi ha uns problemes de composició, de perspectives i profunditats que no apareixen en formats inferiors. A més, et permet la satisfacció de l'obra gran, em dóna la sensació de que has treballat molt, i és així. Una cosa són les notes, que a vegades utilitzo com entrenament. Pot ser que després de contemplar un quadre llarga estona, de donar voltes per l'estudi pensant-hi, acabo per agafar una tela petita i me'n vaig al camp, per tacar-la, per distreure'm. I pot passar que la distracció se'm compliqui i acabi fent una nota figurativa. Pintar no és cosa de posar-se a fer-ho i ja està. És cert que la inspiració arriba treballant, però no n'hi ha prou amb treballar, es necessita, o jo necessito, una predisposició, entrar en matèria, trobar-me bé. Quan començó a pintar és que em sento en plena forma, i

Pero no le era suficiente el estudio de Illetas y poco des-pués abrió otro en Palma de Mallorca, en Marivent, frente al Palacio del mismo nombre, residencia veraniega de los Reyes de España. Y unos años más tarde descubrió Santa María del Camí, donde encontró un amplio local que convirtió en estudio.

-La amplitud de espacio es fundamental para mí, y más desde que realizo grandes formatos, obras de dos por tres metros. Necesito profundidad, necesito moverme para ver lo que estoy haciendo desde diferentes ángulos. El gran formato es un reto; no se trata de ampliar una obra, de hacerla simplemente a mayor tamaño; es otra cosa. Hay unos problemas de composición, de perspectivas y profundidades que no aparecen en formatos inferiores. Además, te permite la satisfacción de la obra grande, me da la sensación de que has trabajado mucho, y así es. Una cosa son las notas, que a lo mejor utilizo como entrenamiento. Puede que después de contemplar largo rato un cuadro, de dar vueltas por el estudio pensando en él, acabo cogiendo una tela pequeña y voy al campo, para mancharla, para distraerme. Y puede pasar que la distracción se me complique y acabe haciendo una nota figurativa. Pintar no es cosa de ponerse a hacerlo y ya está. Ciento es que la inspiración viene trabajando, pero no basta con trabajar, se necesita, o yo necesito, una predisposición, entrar en materia, encontrarme bien. Cuando empiezo a pintar es que me siento en plena forma, y a medida que voy pintando es cuando me olvido de todo, pierdo el sentido del tiempo. Una de las

leaves Barcelona and goes in search of his peaceful haven.

But the studio at Illetas was not sufficient and a short time later he opened another on Palma de Mallorca, in Marivent, in front of the palace of the same name, summer residence of Spanish kings. And a few years later, he discovered Santa María del Camí where he found a large place that he converted to a studio.

-A spacious area is fundamental for me especially because I produce large formats, works of two or three meters (six to nine feet). I need depth. I have to be able to move in order to see what I am doing from different angles. A large format is a challenge. It is not about enlarging a work, or simply making a bigger size. It is something different. There are some problems with composition, with perspective and depth that do not appear with smaller formats. Also, it allows you the satisfaction of a large work. It gives the sensation that you have worked hard, and that's the way it is. The pictorial notes are some-thing else that I may use for preparation. It is possible after contemplating a painting for a long while, after going in circles in the studio thinking about it, I end up grabbing a small canvas, and I go to the country, to get away from it, to distract myself. And it is possible that the distraction complicates things, and I end up making a pictorial note. Painting is not something that you just apply yourself to and that's it. It is true that inspiration comes from working, but it is not enough to just work. It is necessary, or at least I need to have a predisposition to plunge into a subject, in order to feel good about it. When I begin to paint I am totally

a mida que vaig pintant és quan m'oblido de tot, perdo el sentit del temps. Una de les raons del ritual d'un esmorzar fort, consistent i suficient, és que potser després m'oblido de dinar, no sento la necessitat de menjar. A vegades començo a pintar a les deu del matí i quan haig d'encendre el llum me n'adono que han passat deu hores i m'he oblidat de dinar. Però això, a Santa Maria sempre té solució. Baix als Hostals, un agradable restaurant regentat per un matrimoni encantador i els seus tres fills, dels quals la filla, Carme, és una gran amant de la pintura. Allà m'atenen com si fos de la família i em preparen alguna cosa per menjar. Haig de dir que als Hostals em sento com a casa, és com una prolongació del meu ambient familiar.

Santa María del Camí es troba a prop de la capital de l'illa, menys de vint quilòmetres el separen de la seva casa palmesana.

Cada matí, a primera hora, va a Santa María del Camí i per anar-hi, evitant l'autopista d'Inca, escull la vella carretera, travessant camps de vinyes i ametllers, amb la imatge de les velles oliveres de retorçats troncs. El primer que fa és anar al seu estudi, al bell mig del poble, i dedica un temps a preparar els pinzells, a contemplar i analitzar l'obra que té al cavallet. Després, al voltant de les vuit, baixa a la propera plaça Els Hostals, centre vital de la població, i al bar del mateix nom es reuneix amb amics per esmorzar; a vegades en José Antonio Llompart,

razones del ritual de un desayuno fuerte, consistente y suficiente, es que a lo mejor luego me olvido de comer, no siento la necesidad de comer. A veces empiezo a pintar a las diez de la mañana y cuando tengo que encender la luz me doy cuenta que han pasado diez horas y me he olvidado de comer. Pero esto, en Santa María siempre tiene solución. Bajo a Els Hostals, un agradable restaurante atendido por un encantador matrimonio y sus tres hijos, siendo su hija Carmen una gran amante de la pintura. Allí me atienden como si fuera de la familia y me preparan algo para comer. Dicho sea de paso, en Els Hostals me siento como en casa, es como una prolongación de mi ambiente familiar.

Santa María del Camí se halla próximo a la capital de la isla, menos de veinte kilómetros le separan de su casa palmesana.

Cada mañana, a primera hora, va a Santa María del Camí y para ello, evitando la autopista a Inca, escoge la vieja carretera, atravesando campos de viñas y almendrales, con el punteo de los viejos olivos de retorcidos troncos. Lo primero que hace es dirigirse a su estudio, en el centro de la población, y dedica un tiempo a preparar los pinceles, a contemplar y analizar la obra que tiene en el caballete. Después, alrededor de las ocho, baja a la inmediata plaza Els Hostals, centro vital de la población, y en el bar del mismo nombre se reúne con amigos para desayunar; a veces acude José Antonio Llompart, otras Vicente Grande, un gran amante de la pintura

engaged. One of the reasons for the ritual of a hearty breakfast, solid and satisfying, is that it is possible that later on I forget to eat. I don't feel the need to eat. Sometimes I begin to paint at 10:00 in the morning, and when I have to turn on the light, I realize that ten hours have passed and I have forgotten to eat. Because of this, in Santa Maria there is always a solution. Close by is Els Hostals, a pleasant restaurant operated by a delightful couple and their three children, including their daughter Carmen a great lover of painting. There they take care of me as if I were a member of the family, and they prepare something for me to eat. It goes without saying that at Els Hostals I feel as though I am in my own home. It is like an extension of my family surroundings.

Santa María del Camí is located next to the capital of the island, less than twenty kilometers (less than 12 miles) from his Palma house.

Early each morning he goes to Santa María del Camí and, to do that, avoiding the highway to Inca, he takes the old road, passing fields of grapes and almonds punctuated by old olive trees with their twisted trunks. The first thing he does is go straight to his studio in the center of the village, and initially spends time preparing his brushes while contemplating and analyzing the work that he has on his easel. Later, around 8:00 he goes down to the nearby Plaza of Els Hostals, the dynamic center of the community, and in the bar with the same name, he joins friends for breakfast. Some-times Jose Antonio Llompart comes in, other times Vicente Grande,



Santa Maria del Camí



Petit restaurant a Santa Maria.
Pequeño restaurante en Santa María.
Small restaurant at Santa Maria.

d'altres Vicente Grande, un gran amant de la pintura i posseïdor d'una amplia i bona col·lecció d'obres d'art, o el fotògraf que té l'estudi a la mateixa plaça, o l'Emilio, el seu amic atleta que té un gimnàs al costat del seu estudi... Una hora més tard en Lluís Ribas comença a treballar.

-La figuració és fonamental, essencial, per un pintor. Pintar és un art, però també és un ofici, una tècnica, té unes regles que s'han de seguir. De la mateixa manera que l'escriptor utilitza un abecedari i el músic les notes del pentagrama, a la pintura hi ha unes regles que són fonamentals, una manera de fer que s'ha de conèixer. I a partir d'aquí es pot crear amb absoluta llibertat, que el resultat mereixerà sempre, al menys, respecte. El què no accepto és l'obra feta oblidant aquestes regles, l'obra que no està instal·lada sobre els principis fonamentals de la pintura. En les últimes dècades han aparegut formes de fer, no m'atreveixo a dir de pintar, que les oblien. S'ha confós la pintura amb la simple decoració, molts han creut que sabent combinar colors per a crear espais cromàtics és suficient. I no és així. Pintar és una cosa molt més important.

La llum, sempre el gran component, present en tota l'obra de Lluís Ribas. Una llum immersa en la seva figuració, inundant la tela des del seny, sense efectismes. Una llum que ho impregna tot. En el seu cas és la llum mediterrània, però també és la llum que porta a dins, que neix a la seva ànima.

Li plauen les escenes de

y poseedor de una amplia y buena colección de obras de arte, o el fotógrafo que tiene el estudio en la misma plaza o con su amigo Emilio, atleta que tiene un gimnasio a la vera de su estudio... Una hora más tarde Lluís Ribas empieza a trabajar.

-La figuración es fundamental, esencial, para un pintor. Pintar es un arte, pero también es un oficio, una técnica, tiene unas reglas que hay que seguir. De la misma manera que el escritor se sirve de un abecedario y el músico de las notas del pentagrama, en pintura hay unas reglas que son fundamentales, una forma de hacer que hay que conocer. Y a partir de aquí se puede crear con absoluta libertad, que el resultado merecerá siempre, por lo menos, respeto. Lo que no acepto es la obra hecha con olvido de estas reglas, la obra que no está instalada sobre los principios fundamentales de la pintura. En las últimas décadas han aparecido formas de hacer, no me atrevo a decir de pintar, que las olvidan. Se ha confundido la pintura con la mera decoración, muchos han creído que sabiendo combinar colores para crear espacios cromáticos es suficiente. Y no es así. Pintar es algo mucho más importante.

La luz, siempre el gran componente, presente en toda la obra de Lluís Ribas. Una luz inmersa en su figuración, inundando la tela desde la sensatez, sin efectismos. Una luz que lo impregna todo. En su caso es la luz mediterránea, pero también es la luz que lleva dentro, que nace en su alma.

Le placen las escenas de playa; las doradas arenas, el

a great lover of painting and the owner of a substantial and good art collection, or the photo-grapher who has a studio on the same plaza or with his friend Emilio, an athlete who has a gymnasium beside his studio...An hour later Lluís Ribas begins his work.

-The representational is fundamental, essential for the painter. Painting is an art, but it is also an occupation, a technique. It has some rules that must be followed. In the same way that the writer uses spelling and the musician the notes of the staff, with painting there are some rules that are fundamental, a way of doing things that one must understand. And from there one can create with absolute freedom, such that the result will always deserve, at least, respect. What I do not accept is work done that ignores these rules, work that is not based on these fundamental principles of painting. In the last few decades methods have appeared, that I would not hesitate to say, have forgotten them. It has confused painting with mere decoration. Many have believed that knowing how to combine colors to create colorful spaces is sufficient. And that is just not so. Painting is something much more important.

Light, always the principle component present in the work of Lluís Ribas. A light immersed in his representation, inundating the canvas sensibly, without affectation. A light that gives life to everything. In this case, it is the Mediterranean sun, but also it is the light that he carries inside, that is born in his soul.

Scenes of the beach give

platja; les daurades sorres, el mar fins a l'infinit fonentse amb el blau del cel, es converteixen en marc ideal per a retre homenatge a l'eterna bellesa femenina. Noies en plenitud que passegan per la vora del mar, els peus acaronats per les tranquil·les ones, mentre la llum arranca transparències als seus vestits i deixa entreveure, entre insinuacions, la seva calidesa carnal. Una llum matisada, ben elaborada, posada al servei d'una figuració que deixant de banda la fredor de l'hiperrealisme rendeix culte a la calidesa de la realitat.

-Crec que estem arribant a un renaixement de la figuració. S'ha tancat un cercle que va començar amb la necessitat d'anar més lluny de la realitat, s'han seguit molt camins, s'han repetit les idees, s'han matxucat conceptes i tot plegat no ha conduït a quasi res. Va haver un monstre en la pintura, Picasso, que obrí camins, o més aviat, com afirma més d'un historiador, el que va fer fou seguir camins iniciats per altres i seguir-los fins a les seves últimes conseqüències. Picasso és un dels pocs mites de la pintura, fou el gran geni capaç de crear i al mateix temps de tancar les portes als que el seguien. Va portar les coses fins l'últim extrem perquè podia fer-ho, ja que ell era un gran figuratiu, un dominador de totes les tècniques, i ho va fer de manera genial!. Actualment hi ha individualitats, gent molt bona, molt vàlida, que han tingut una espurna de genialitat, però que s'han limitat a donar voltes a la idea, convertint-se en clàssics de

mar hasta el infinito fundiéndose con el azul del cielo, se convierten en marco ideal para rendir homenaje a la eterna belleza femenina. Muchachas en plenitud que pasean por la orilla, los pies acariciados por las mansas olas, mientras la luz arranca trasparencias a sus telas y deja, entre insinuaciones, ver su calidez carnal. Una luz matizada, bien elaborada, puesta al servicio de una figuración que dejando a un lado la frialdad del hiperrealismo rinde culto a la calidez de lo objetivo.

-Creo que estamos frente a un renacimiento de la figuración. Se ha cerrado un círculo que empezó con la necesidad de ir más allá de la realidad, se han seguido muchos caminos, se han repetido las ideas, se han machacado conceptos y todo ello a casi nada ha conducido. Hubo un monstruo en pintura, Picasso, que abrió caminos, o más bien, como afirma más de un historiador, lo que hizo fue seguir caminos iniciados por otros y llevarlos hasta sus últimas consecuencias. Picasso es uno de los pocos hitos de la pintura, fue el gran genio capaz de crear y al mismo tiempo de cerrar las puertas a los que le seguían. Llevó las cosas hasta el último extremo porque podía hacerlo ya que era un gran figurativo, un dominador de todas las técnicas, y lo hizo de manera genial!. Actualmente hay individualidades, gente muy buena, muy válida, que ha tenido un atisbo de genialidad, pero que se han limitado a darle vueltas a la idea, convirtiéndose en clásicos de sí mismos, en un retorno constante a los inicios, instalados en lo que fue nuevo en un momento determina-

him pleasure: the golden sand, the infinite sea blending with the blue sky change themselves into the ideal frame that renders homage to the eternal of feminine beauty. Young women at the peak of their beauty who walk along the edge of the sea, their feet caressed by the gentle waves, while the light draws out a diaphanous film and allow one, suggestively, to feel their sensual warmth. A blended light, well fashioned, placed at the service of a representationalism that, setting aside the coldness of hyperrealism, renders elegance to its objective.

-I believe that we are at the beginning of a rebirth of the representational. A circle has closed that began with the need to go far beyond reality. They have followed many roads. They have repeated ideas. They have thrashed concepts and from all of that almost nothing has emerged. There was a phenomenon in painting, Picasso, who opened new paths, or better yet, as even an historian confirms, what he did was to follow paths initiated by others, and he took them to their ultimate conclusions. Picasso is one of the every few landmarks of painting. He was a great genius capable of creating and at the same time closing doors on those who followed. He took things to their ultimate extreme and he could do it because he was a great figurative painter, a master of all techniques, and he did it in a brilliant way! Actually, there are individuals, very good people, very influential, who have shown a glimpse of brilliance, but they have limited themselves to going in circles around the same idea, turning into classics of

sí mateixos, en un retorn constant als inicis, instal·lats en el que va ser nou en un moment determinat. L'innovació, si no segueix obrint finestres a la possibilitat creadora, s'acaba convertint en vell i rò nec.

És per tot això que considero que s'ha de tornar a començar des de la figuració, sense rebutjar tot el què s'ha fet fins ara, i retornar a la base per emprendre novament el camí.

La meva forma d'expressió, la figuració, és el què sento. I per a realitzar la meva obra, a Santa Maria del Camí he trobat el meu paradís.

Un paradís de silenci i tranquil·litat obert al sol a la vessant de la Serra de Tramuntana. La vida s'escola plàcidament a la població. Quasi cinc mil habitants, però ocupant una amplia zona que s'allarga a partir de l'eix format per la plaça Els Hostals i la plaça de la Vila, on es troba l'església parroquial, bell edifici del barroc mallorquí, ubicada darrere de l'Ajuntament, situat en un edifici amb porxos construït el 1671 i que té com gran tresor un bell retaule gòtic, pintat pel mallorquí Joan Massana, el 1384, el qual es trobava a la primitiva església. Conten els annals que per acabar de pagar el retaule i saldar el deute amb el pintor, es subhastaren un cavall i un ase.

Al carrer que uneix les places, s'arregleren els edificis de dues plantes, amb persianes verdes o blaves, i s'obren tendes i comerços. És zona de passeig i de compres.

També a la plaça Els

do. Lo nuevo, si no sigue abriendo ventanas a la posibilidad creadora, se acaba convirtiendo en viejo y manoseado.

Es por ello que considero que hay que volver a empezar desde la figuración, sin rechazar todo lo hecho hasta ahora, y regresar a la base para emprender de nuevo el camino. Mi forma de expresión está basada en la figuración, que es lo que siento. Y para realizar mi obra, en Santa María del Camí he encontrado mi paraíso.

Un paraíso de silencio y tranquilidad abierto al sol en la falda de la Sierra de Tramontana. La vida discurre plácida en la población. Casi cinco mil habitantes, pero ocupando una amplia zona que se extiende a partir del eje formado por la plaza Els Hostals y la plaza de la Vila, donde se encuentra la iglesia parroquial, bello edificio del barroco mallorquín, alzándose detrás del Ayuntamiento, albergado en un edificio porticado construido en 1671 y que tiene como preciada joya un bello retablo gótico, pintado por el mallorquín Joan Massana, en 1384, que se encontraba en la primitiva iglesia. Cuentan los anales que para acabar de pagar el retablo y saldar la deuda con el pintor, se subastaron un caballo y un asno.

En la calle que une las plazas, se suceden los edificios de dos plantas, con persianas verdes o azules y se abren tiendas y comercios. Es zona de paseo y de compras.

También en la plaza Els Hostals, además de Sa Sinia, un viejo pozo de piedra del

themselves, in a constant return to their beginnings, caught in what was new in a particular moment in time. Something new, if it does not open windows to creative possibilities, will end up old and hackneyed.

It is for that reason that I think it is necessary to start again from the representational in order to embark again. My form of expression is based on the representative, which is what I believe in. And in order to carry out my work I have found my paradise in Santa Maria del Camí.

A paradise of silence and tranquility opening to the sun on the side of the Tramontana Mountain Range. Life flows peacefully in the village. Almost five thousand residents, but who occupy a broad area that spreads out from the axis formed by the Plaza Els Hostals and the Plaza de la Vila, where one finds the parish church. It is a beautiful building of the Majorcan baroque style, rising up behind City Hall housed in a porticoed building built in 1621 and that has, like a precious jewel, a beautiful gothic alter piece painted by the Majorcan Joan Masana in 1384, which was found in the original church. The chronicles say that in order to complete payment for the alter piece and settle the account with the painter, they auctioned a horse and a donkey.

On the street where the plazas come together, there follows two-story buildings with green or blue venetian blinds that open to shops and businesses. This is the area for strolls and shopping.

Also in the Plaza Els

Hostals, a més de Sa Sinia, un vell pou de pedra del segle XVII, es troba el convent dels Mínims, construït per Lluc Mesquida, actualment propietat privada i que acull una interessant col·lecció d'obres d'art i objectes medievals. I a la plaça, bars i terrasses, acollint xerrades i pauses a la tasca de cada dia.

Passen les hores, el temps sembla no tenir importància. Quietud i el càlid acaronament del sol.

-Què més puc desitjar?. A vegades me'n vaig a passejar - els voltants del poble són plens de camins encaixonats entre murs de pedra seca-, entre camps i horts. O vaig a la vella estació, amb gust d'èpoques passades i amb el rellotge parat, marcant sempre la mateixa hora. Altres vegades segueixo el camí de la vall de Coanegra, o vaig a Son Verdera, S'Arboçar o Can Moragues, velles possessions, l'última d'elles convertida en hotel a hores d'ara. També és cert que a vegades m'agradaria disposar de més temps lliure per... per a no fer res, per deixar que el temps passi. Però si alguna vegada ho faig, sento la necessitat de pintar i torno a l'estudi, on sé que m'espera l'obra que tinc al cavallet.

Ara fa temps que quasi no exposo a Espanya, totes les meves telas tenen un destí, la Wally Findlay, una de les millors galeries d'Estats Units. El món de les galeries comporta moltes facetes i a vegades hi ha problemes. Crec que, en línies generals, i salvant excepcions, a Espanya falta professionalitat. I això ho he trobat a la Findlay; una serietat absoluta, el compliment del

siglo XVII, se alza el convento dels Minims, construido por Lluc Mesquida, hoy propiedad privada y que alberga una interesante colección de obras de arte y objetos medievales. Y en la plaza, bares y terrazas, acogiendo charlas y pausas en el hacer cotidiano.

Pasan las horas, el tiempo parece no tener importancia. Quietud y la cálida caricia del sol.

-¿Qué más puedo desear? A veces me voy a pasear (los alrededores del pueblo están llenos de caminos encajonados entre muros de piedra seca), entre campos y huertos. O voy a la vieja estación, con sabor a épocas pasadas y con el reloj parado, señalando siempre la misma hora. Otras veces sigo el camino de la vall de Coanegra, o voy a Son Verdera, S'Arboçar o Can Moragues, viejas possessions, la última de ellas convertida hoy en hotel. También es cierto que a veces me gustaría disponer de más tiempo libre para... para no hacer nada, para dejar que el tiempo pasara. Pero si alguna vez lo hago, siento la necesidad de pintar y regreso al estudio, donde sé que me espera la obra que tengo en el caballete.

Ahora hace tiempo que casi no expongo en España, todas mis telas tienen un destino, la Wally Findlay, una de las mejores galerías de Estados Unidos. El mundo de las galerías presenta muchas facetas y a veces surgen problemas. Creo que, en líneas generales, y salvo excepciones, en España falta profesionalidad. Y esto lo he encontrado en la Findlay; una seriedad absoluta, el cumplimiento mutuo del compromiso, el respeto hacia el artista y su obra,

Hostals, apart from Sa Sinia, an old stone well from the 17th century, here rises the Convent of the Minims, built by Lluc Mequida, today in private hands and which houses an interesting collection of medieval objects and works of art. And in the plaza, bars and terraces, welcoming chats and rest from daily activities.

Hours pass, time seems to have no importance. Quiet and the warm caress of the sun.

-What more could I want? Sometimes I go for a walk among fields and gardens (the outskirts of the village are full of streets enclosed between walls of dry stone). Or I go to the old station, with the flavor of times past and with the clock stopped, always giving the same time. Other times I follow the road to the valley of Coanegra, or I go to Son Verdera, S'Arbocar or Can Moragues, old land holding, that last of them today converted to a hotel. Also, it's true that I would like to arrange for more free time in order to ... in order to do nothing, to just let time pass. But even if I do that once, realizing the need to paint, I return to the work that I know awaits me on the easel.

It has been a long time since I exhibited in Spain. All my canvases have one destination, the Wally Findlay Gallery, one of the finest galleries in the United States. There are many facets to the world of galleries, and sometimes problems emerge. I think, generally speaking, and I acknowledge that there are exceptions, but in Spain there is a lack of professionalism. And I found at the Findlay Gallery: an absolute seriousness, the mutual fulfillment of the agreement, respect for the artist and his



Parròquia de la vil·la, camí vell a Santa Maria, casa mallorquina i antiga estació ferroviaria.

Parroquia, camino viejo a Santa María, casa mallorquina y antigua estación ferroviaria.

Parish Church, old way to Santa Maria, Majorca house and old railway station.

compromís per ambdues parts, el respecte envers l'artista i la seva obra, la lluita per imposar-la... Tot és molt complex, fins i tot difícil. Si a l'artista se li exigeix professionalitat, les galeries han de demostrar que també ho son. I això ja no és tan freqüent entre nosaltres.

Parla apassionadament. No és amant de la imposició de criteris, però sí de la discussió. Polemista i polèmic en moltes ocasions, insisteix en arguments plenament raonats i meditats. No rebutja cap tema ni evita afirmacions si creu que responen a la veritat.

-La crítica la considero important si l'exercici crític no sentència de manera subjectiva. El crític és com un cura en un funeral; el mort, que és el verdader protagonista de la història i que sap la veritat de la seva vida i dels seus sentiments, no parla; qui ho fa és el sacerdot que oficia el funeral.. Passa el mateix amb el crític que parla, opina, dictamina i sobre tot sentencia sobre coses que no ha viscut, donant una visió personal d'una realitat que només el pintor coneix. Existeix el dret d'opinió, però no correspon a la crítica sentenciar. Una obra agrada o no agrada a l'espectador sense que l'opinió d'un crític l'influeixi. A més, una gran part de la crítica s'ha aliat amb el món que especula amb l'art, que crea falsos i efímers genis, però això ja és una altra història que no té res a veure amb la crítica constructiva, enriquidora, que fa reflexionar a

el luchar para imponerla... Todo es muy complejo, incluso difícil. Si al artista se le exige profesionalidad, las galerías tienen que demostrar que también lo son. Y esto ya no es tan frecuente entre nosotros.

Habla apasionadamente. *No es amante de la imposición de criterios pero sí de la discusión. Polemista y polémico en muchas ocasiones, insiste en argumentos plenamente razonados y meditados. No rehuye ningún tema ni evita afirmaciones si cree que responden a la verdad.*

-La crítica la considero importante si el ejercicio crítico no sentencia de manera subjetiva. El crítico es como un cura en un funeral; el muerto, que es el verdadero protagonista de la historia y que sabe la verdad de su vida y de sus sentimientos, no habla; quien lo hace es el sacerdote que oficia el funeral. Lo mismo sucede con el crítico que habla, opina, dictamina y sobre todo sentencia sobre cosas que no ha vivido dando una visión personal de una realidad que sólo la conoce el pintor. Existe el derecho de opinión, pero no corresponde a la crítica sentenciar. Una obra gusta o no al espectador sin que la opinión de un crítico influya en ello. Además, una gran parte de la crítica se ha aliado con el mundo que especula con el arte, que crea falsos y efímeros genios, pero esto es ya otra historia que nada tiene que ver con la crítica constructiva, aportadora, que hace reflexionar al artista.

Hay un sector de crítica que

work, the struggle to inspire it ... It is all very complicated, even difficult. If the artist demands professionalism, galleries must also demonstrate that they are. And this is not yet so common among ourselves...

He speaks passionately. He is not someone who loves the imposition of rules for their own sake but of discussion, yes. Polemicist and polemic on many occasions, he insists on arguments that are clearly reasoned and well considered. He does not retreat from any topic nor does he avoid agreeing if he thinks they have responded truthfully.

-I consider criticism to be important as long as the exercise of criticism is not determined subjectively. A critic is like a priest at a funeral. The dead person, who knows the truth of his life and of his feelings cannot speak. The one who speaks is the priest, who officiates at the funeral. The same things happens with a critic who speaks, argues, expresses an opinion and especially passes judgment over things that he has not lived, giving a personal opinion of a reality that only the painter understands. The right of opinion exists, but this does not mean passing judgment. An observer should like or not like a work of art without having the opinion of a critic influence him. Also, a major part of a critique has become allied with the world that speculates in art, which creates a false and ephemeral brilliance. But this is another story, which has nothing to do with constructive criticism, a contribution, that causes the artist to reflect (on his work).

There is a sector of criticism that

l'artista.

Existeix un sector de crítica que és el fidel reflex de la intolerància, i que es creu posseïdora de la veritat absoluta. Però també hi ha una crítica que té els seus dubtes, que opina sense partir de certeses absolutes, sense sentenciar i és la que pot ser positiva per a l'artista. En definitiva, més que en la crítica, crec en el diàleg sigui del caire que sigui.

Dialogar, parlar, xerrar. Deixar que el temps passi en un ambient pausat, viure immers en una petita comunitat i en íntim contacte amb ella, formant part d'ella. Cau la tarda, aviat les ombres del capvespre s'apoderaran de Santa Maria del Camí. Els veïns comencen a treure les cadires al carrer, a la porta de casa seva. S'inicien tertúlies compartint alegries i neguits i seguit de silencis. La vida continua. Demà Lluís Ribas iniciarà la jornada amb el ritual: preparar teles i pinzell, esmorzar als Hostals i després es lliurarà a la pintura i seguirà plasmant emocions i sentiments construïts sobre la base del seu domini de la tècnica. Seran obres de gran format o petites notes. Ara són quasi cent notes. Exactament noranta-sis notes que regalimen ànima i sentiments pictòrics.

es fiel reflejo de intolerancia, y que se cree poseedora de la verdad absoluta. Pero también hay una crítica que tiene sus dudas, que opina sin partir de certezas absolutas, sin sentenciar y es la que puede ser positiva para el artista. En definitiva, más que en la crítica, creo en el diálogo del cariz que sea.

Dialogar, hablar, charlar. Dejar que el tiempo discurra en un ambiente apacible, vivir inmerso en una pequeña comunidad y en íntimo contacto con ella, siendo uno más. Cae la tarde, pronto las sombras del atardecer se apoderarán de Santa María del Camí. Los vecinos empiezan a sacar las sillas a la calle, a la puerta de sus casas. Se inicián tertulias compartiendo alegrías y preocupaciones y se siguen silencios. La vida sigue. Mañana Lluís Ribas iniciará la jornada con el ritual: preparar telas y pinceles, desayunar en Els Portals y luego se entregará a la pintura y seguirá plasmando emociones y sentimientos construidos sobre la base de su dominio de la técnica. Serán obras de gran formato o pequeñas notas. Ahora son casi cien notas. Exactamente noventa y seis notas que rezuman alma y sentimientos pictóricos.

is a true reflection of intolerance, and that believes it possess the absolute truth. But there is also a critique that is doubtful, that offers opinions without absolutes, without judgment, and it is that which can be positive for the artist. In conclusion, I believe more in dialogue however it might appear, than in criticism.

To have a dialogue, to talk, to chat. To let time pass in a peaceful environment, to live immersed in a small community in intimate contact with it, being apart of it. The afternoon falls. Soon the shadows of dusk will take possession of Santa Maria del Camí. Neighbors begin to put chairs on the street in front of their homes. Gatherings among friends begin in which joys and concerns are shared and thoughtful silences follow. Life continues. Tomorrow Lluís Ribas will again begin the work day with his usual ritual: preparing canvases and brushes, having breakfast at Els Portals, and later he will abandon himself to painting, and he will continue shaping emotions and feelings built on the foundation of his dominance of technique. They will be large format works or small pictorial notes. Now there are now nearly one hundred notes. Exactly ninety-six notes that exude pictorial soul and pictorial emotion.

J. Llop S.

NOTES



CATEDRAL DE PALMA

Oli s/fusta, 14x22 cm.

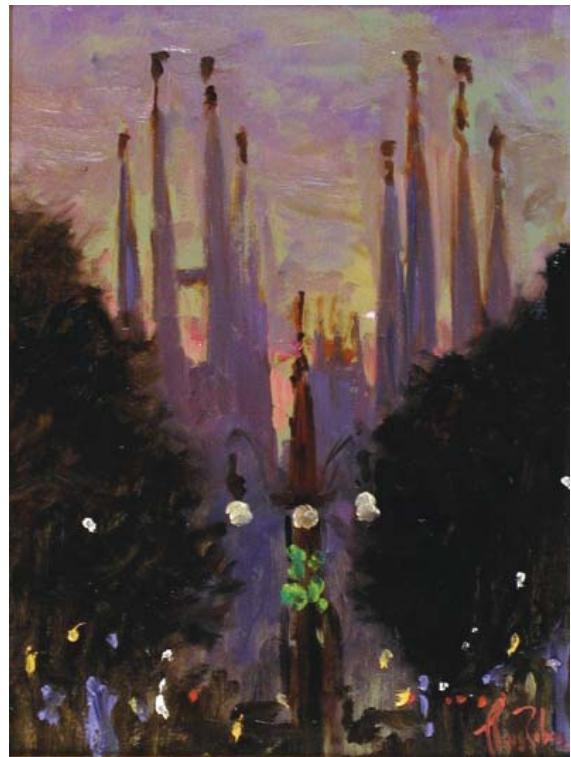
Cat. nº 862



MONESTIR DE SANT CUGAT

Oli s/tela, 22x27 cm.

Cat. nº 843



SAGRADA FAMILIA II

Oli s/fusta, 30x23 cm.

Cat. nº 863



PARÍS

Oli s/tela, 16x27 cm.

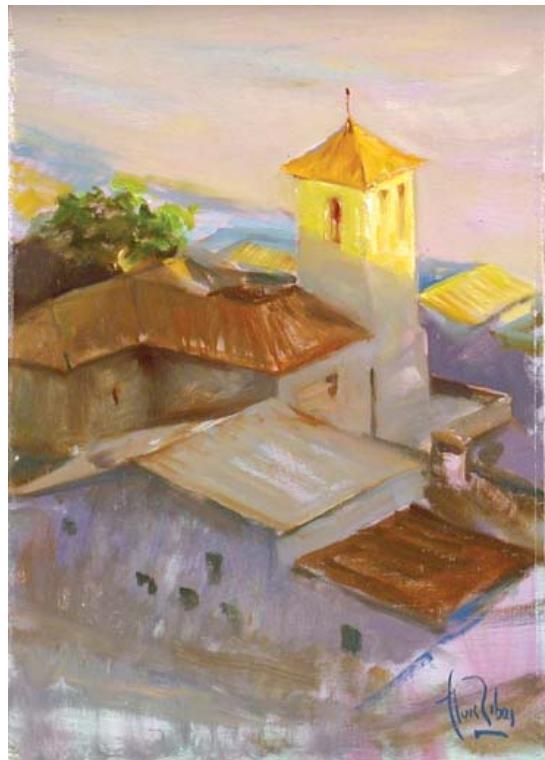
Cat. nº 838



NEW YORK
Oli s/fusta, 28x21 cm.
Cat. nº 811



CADAQUÉS
Oli s/tela, 16x27 cm.
Cat. nº 832



SORIA
Oli s/fusta, 27x19 cm.
Cat. nº 797



MANHATTAN
Oli s/tela, 16x27 cm.
Cat. nº 846



PETIT CAFÈ, BIARRITZ

Oli s/fusta, 24x35 cm.

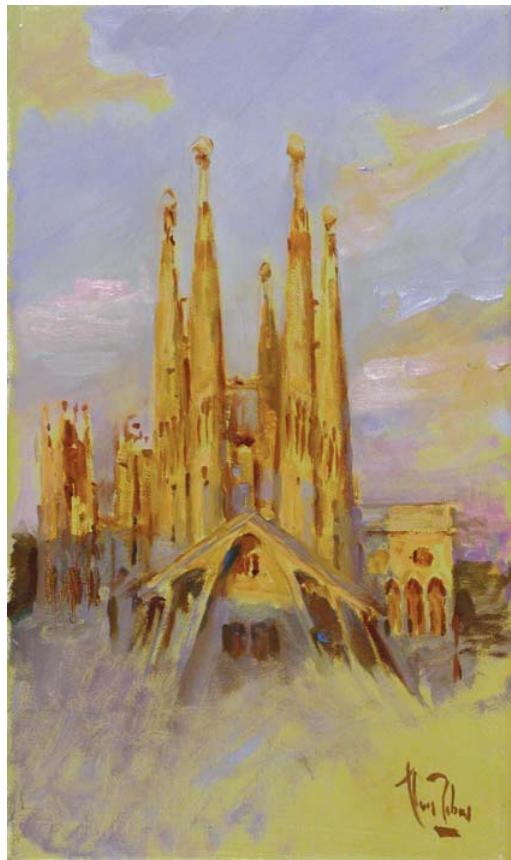
Cat. nº 803



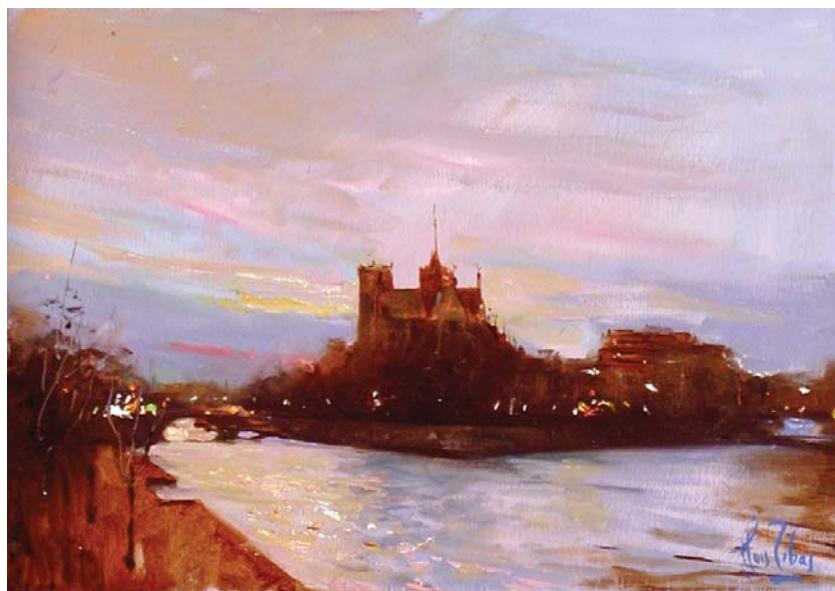
BOTIGA, ANDRATX

Oli s/tela, 27x41 cm.

Cat. nº 852



SAGRADA FAMILIA
Oli s/tela, 27x16 cm.
Cat. nº 828



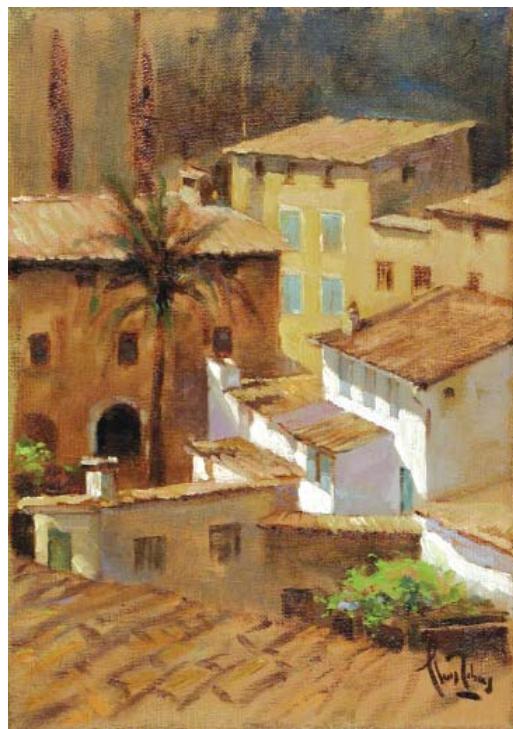
CAP VESPRE A LA NOTRE DAME
Oli s/fusta, 19x27 cm.
Cat. nº 796



TRANVIA DE SOLLER

Oli s/tela, 27x19 cm.

Cat. nº 627



DEIÀ

Oli s/tela, 27x19 cm.

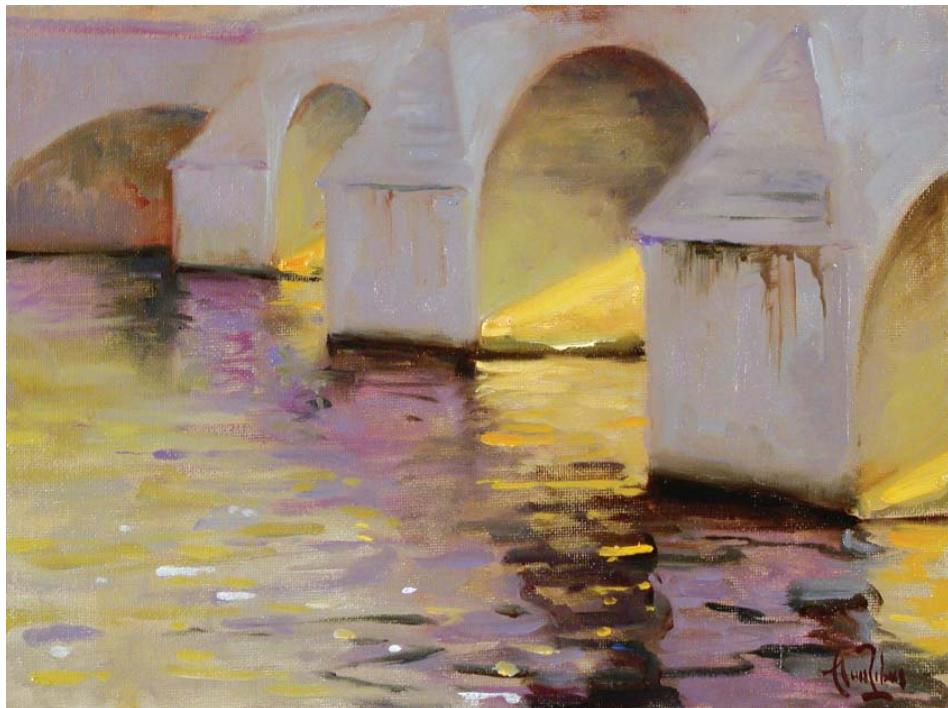
Cat. nº 827



ALGAIDA
Oli s/fusta, 12x36 cm.
Cat. nº 806



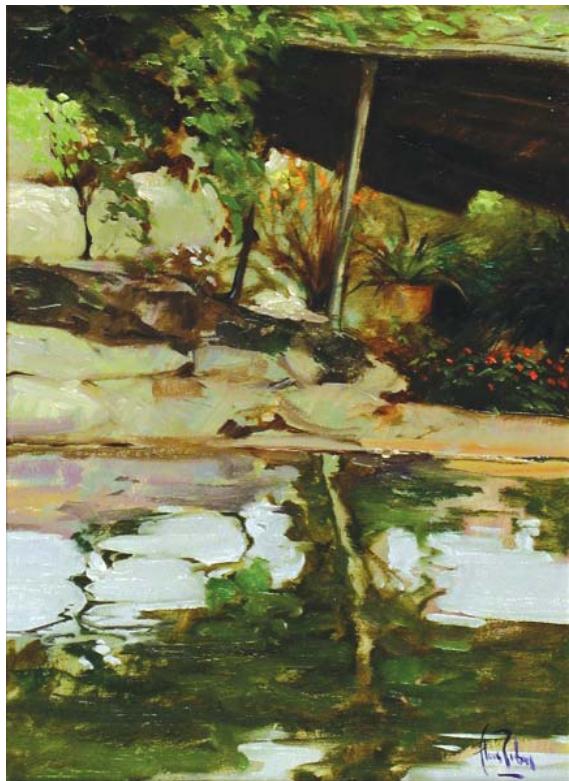
PALMA AL ATARCEDER
Oli s/fusta, 23x24,5 cm.
Cat. nº 789



PONT DEL SENA
Oli s/tela, 22,5x30,5 cm.
Cat. nº 851



S'HORA BAIXA
Oli s/fusta, 20x25 cm.
Cat. nº 849



EL SAFREIG
Oli s/fusta, 32x23 cm.
Cat. nº 545



PALMA DE NIT
Oli s/fusta, 18x25,5 cm.
Cat. nº 808



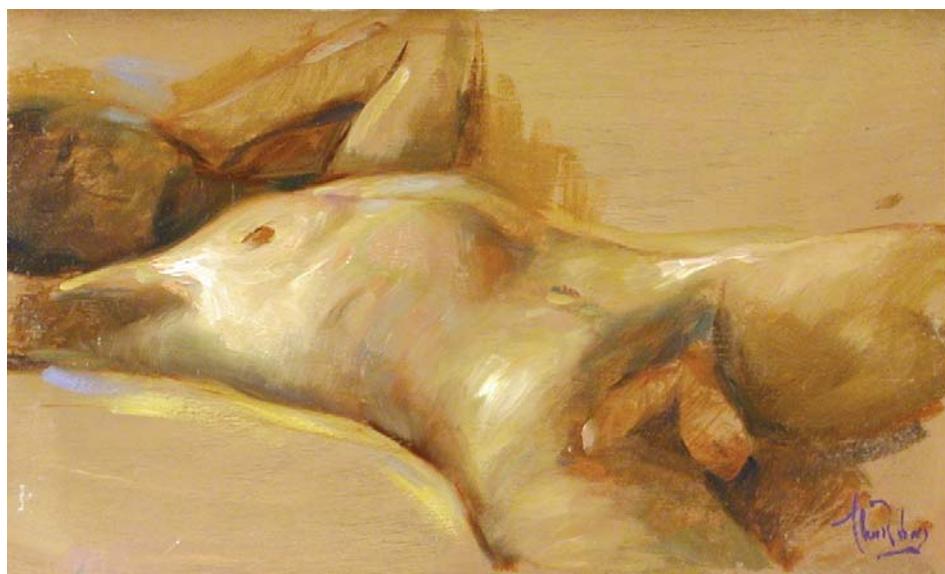
SITGES
Oli s/fusta, 27x19 cm.
Cat. nº 798



AUTORETRAT AL PRADO
Oli s/fusta, 19x27 cm.
Cat. nº 792



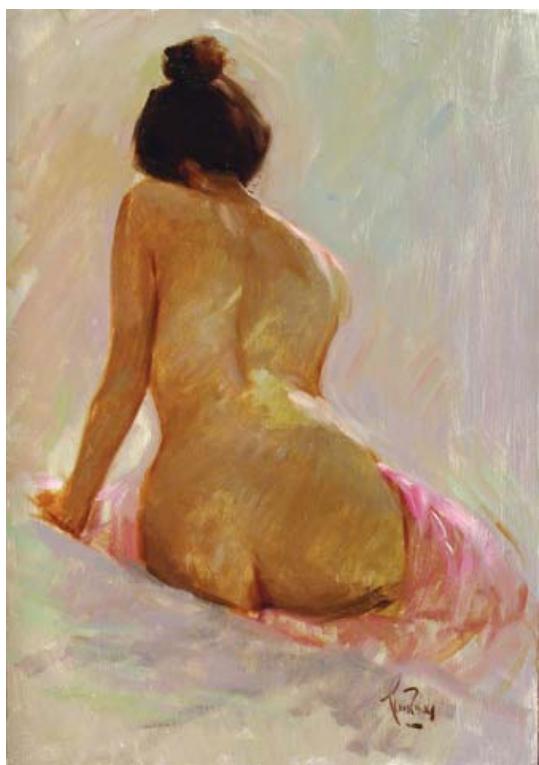
NENA AMB GALLEDA GROGA
Oli s/tela, 46x27 cm.
Cat. nº 779



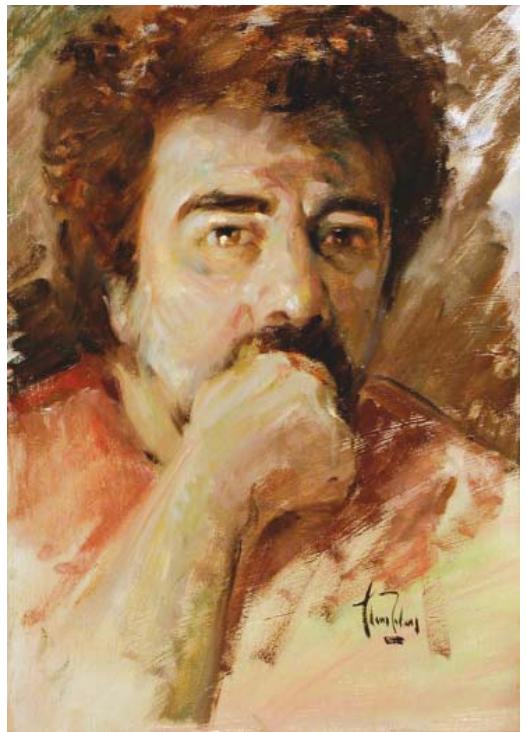
NU MASCULÍ
Oli s/fusta, 16x27 cm.
Cat. nº 750



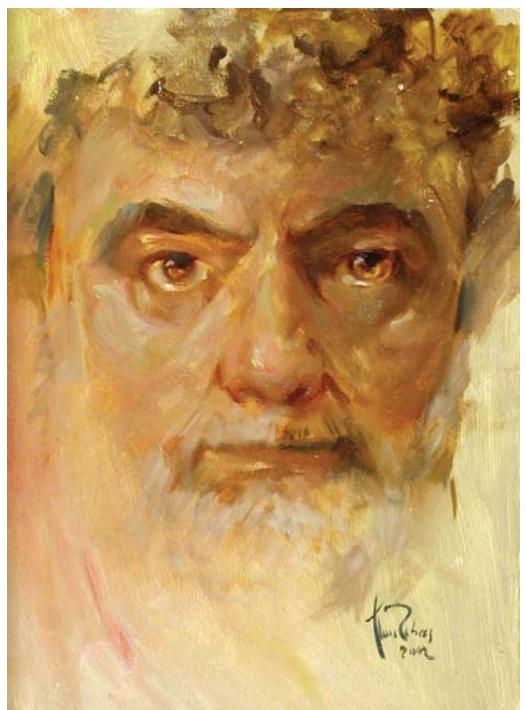
NOIA MURCIANA
Oli s/fusta, 26x20 cm.
Cat. nº 813



NU
Oli s/fusta, 35x24,5 cm.
Cat. nº 791



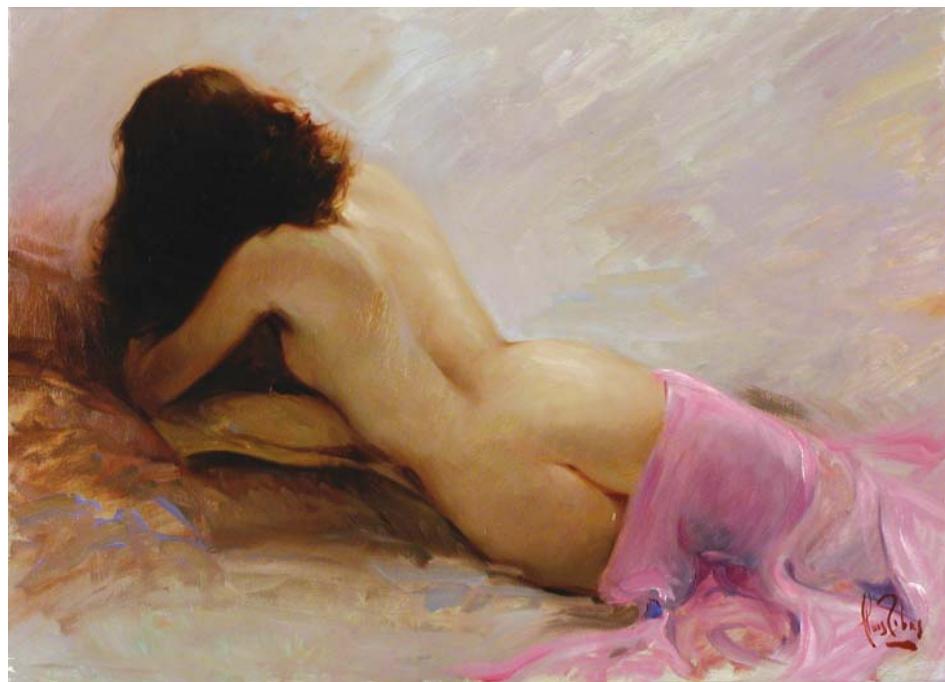
AUTORETRAT, II
Oli s/fusta, 28x20 cm.
Cat. nº 845



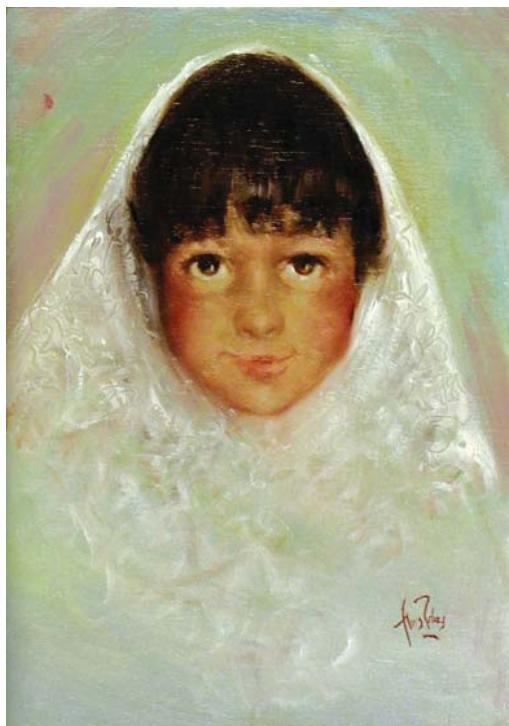
AUTORETRAT, I
Oli s/fusta, 27x19,5 cm.
Cat. nº 790



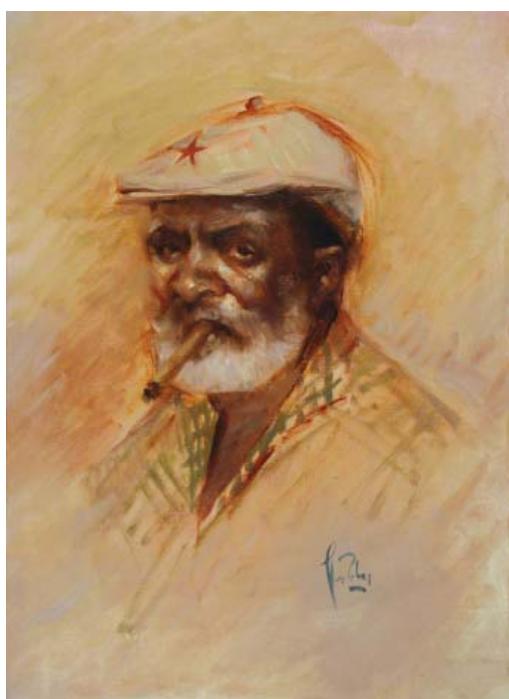
PETIT NU
Oli s/tela, 27x19 cm.
Cat. nº 834



ALICIA
Oli s/tela, 33x46 cm.
Cat. nº 860



NENA MALLORQUINA
Oli s/fusta, 27x19 cm.
Cat. nº 805



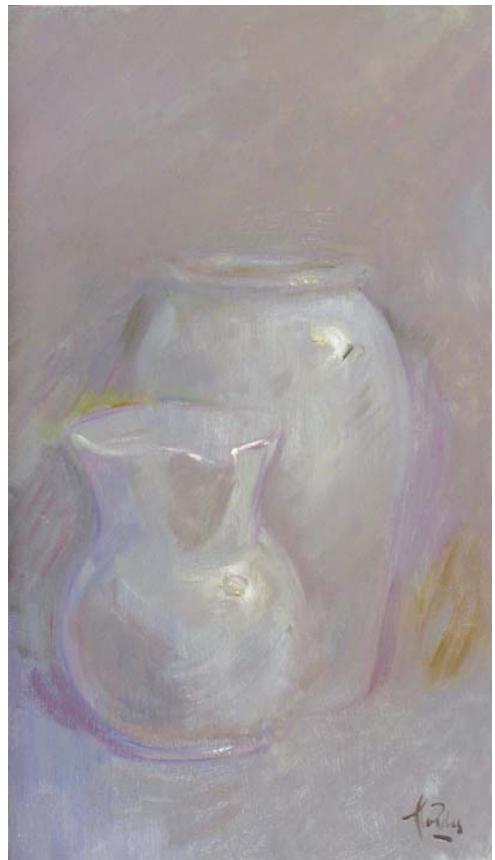
CUBÀ
Oli s/tela, 33x24 cm.
Cat. nº 859



ROSES
Oli s/fusta, 35x20 cm.
Cat. nº 801



FLORS
Oli s/fusta, 33x19 cm.
Cat. nº 795



BLANCS
Oli s/fusta, 35x20 cm.
Cat. nº 800



SÍNDRIA
Oli s/fusta, 20,5x26,5 cm.
Cat. nº 850



POMA
Oli s/fusta, 24x12 cm.
Cat. nº 810



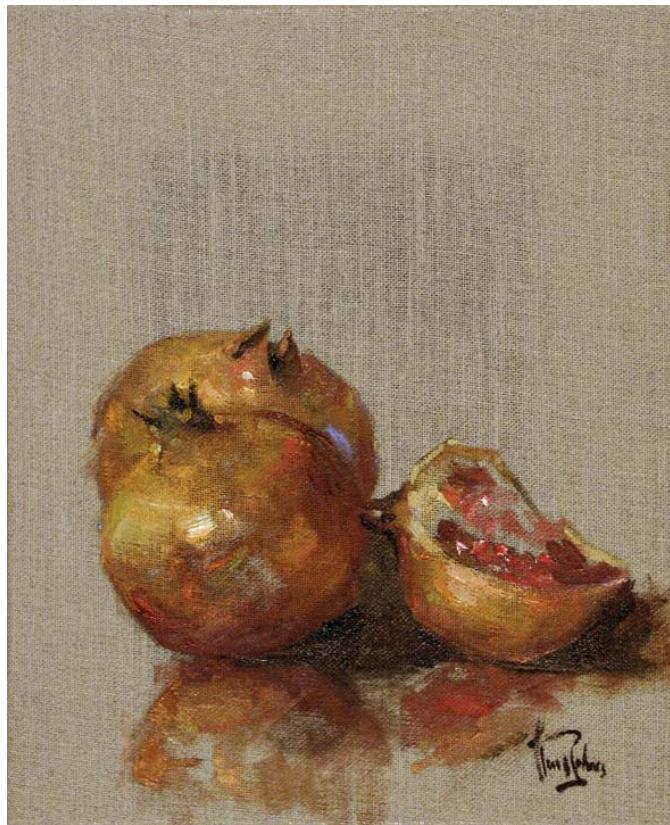
MAGRANES, I
Oli s/fusta, 18x20 cm.
Cat. nº 809



POMES AMB CERÀMICA
Oli s/tela, 33x24 cm.
Cat. nº 841



RAÏM I MAGRANA
Oli s/fusta, 24x33 cm.
Cat. nº 839



MAGRANES, III
Oli s/tela, 27x22 cm.
Cat. nº 858



MAGRANES, II
Oli s/fusta, 10x29,5 cm.
Cat. nº 847



CIRERES
Oli s/tela, 12x17 cm.
Cat. nº 825



TARONJA
Oli s/tela, 16x22 cm.
Cat. nº 824



GERANIS SA TORRE
Oli s/fusta, 26x39 cm.
Cat. nº 749



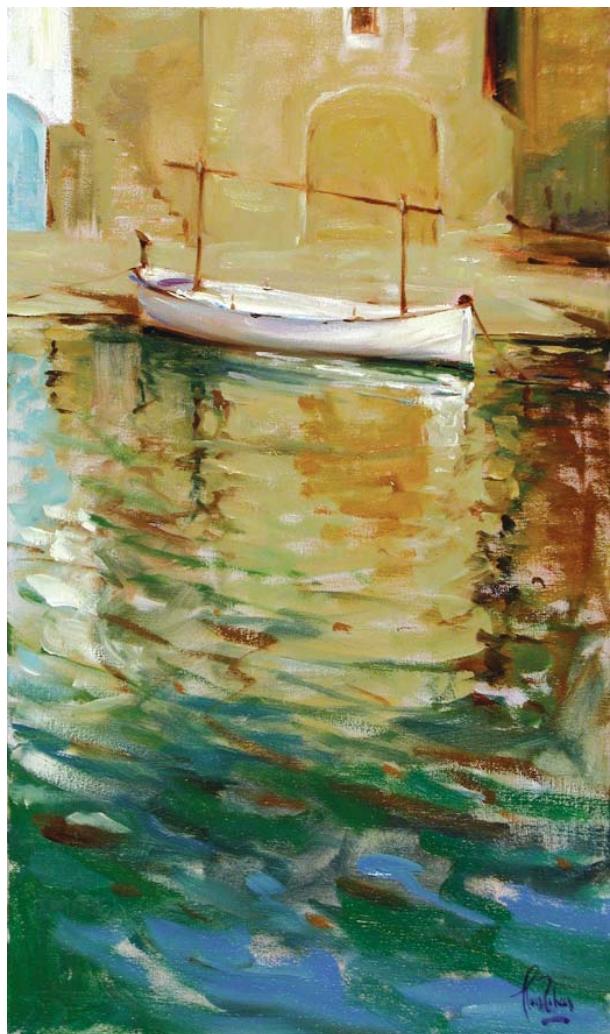
SORIA
Oli s/fusta, 19x27 cm.
Cat. nº 815



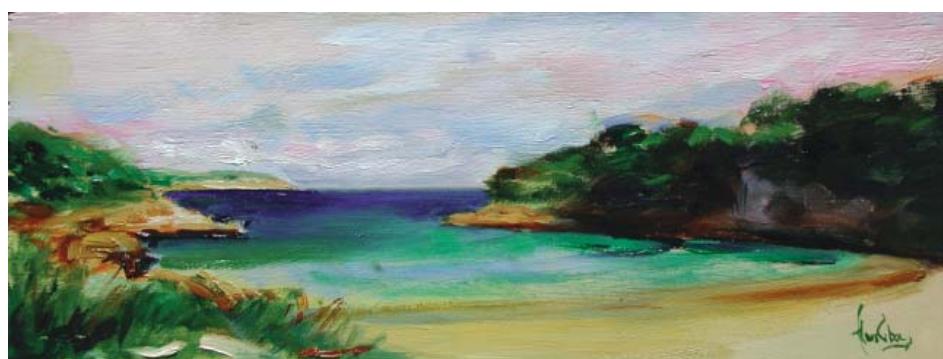
VALLDEMOSSA 97
Oli s/fusta, 44x25 cm.
Cat. nº 496



REFLEXES
Oli s/fusta, 12x38 cm.
Cat. nº 754



CALA FIGUERA
Oli s/tela, 41x24 cm.
Cat. nº 861



CALA LLOMPART
Oli s/fusta, 10x27 cm.
Cat. nº 786



ESTRENC
Oli s/fusta, 14x36 cm.
Cat. nº 812



SANTA PONSA
Oli s/fusta, 27x27 cm.
Cat. nº 814



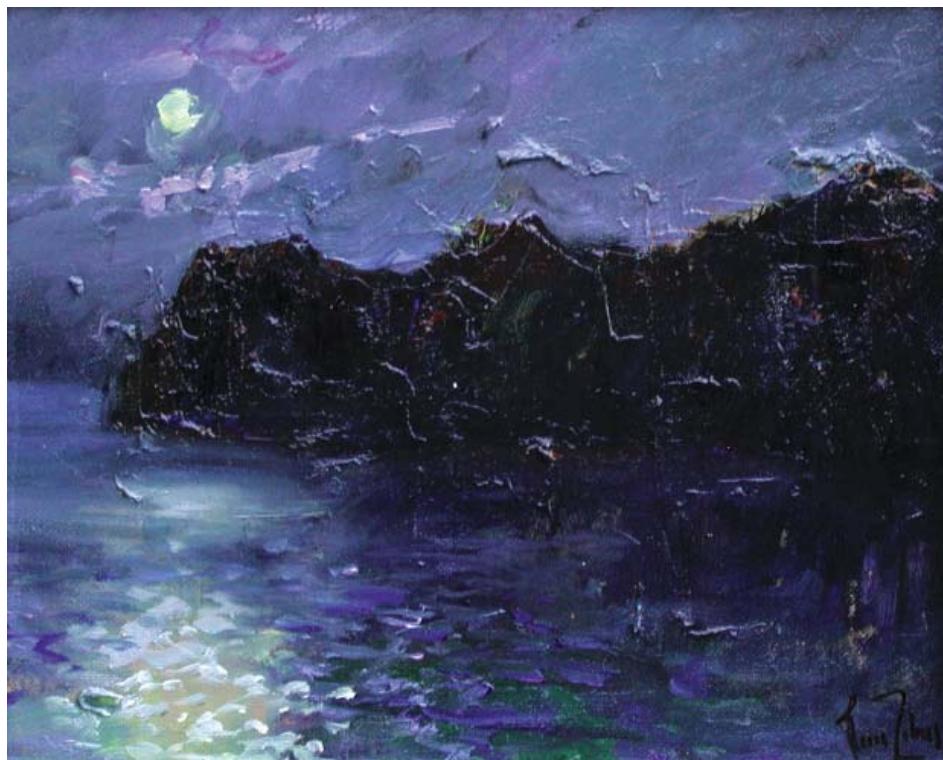
AMETLLERS A S'HORA BAIXA
Oli s/fusta, 22x33 cm.
Cat. nº 817



AMETLLERS AL MIGDIA
Oli s/fusta, 27x41 cm.
Cat. nº 818



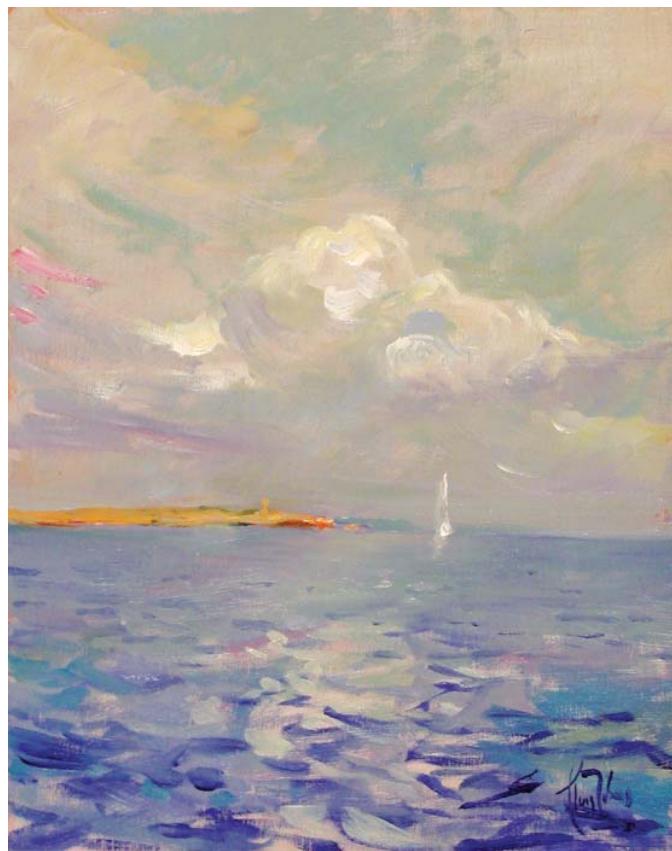
ROQUES BLAVES
Oli s/fusta, 25x44 cm.
Cat. nº 491



NIT A FORMENTOR
Oli s/tela, 22x27 cm.
Cat. nº 718



REFLEXES, II
Oli s/fusta, 12x21 cm.
Cat. nº 837



NÚVOL BLANC
Oli s/fusta, 25x20 cm.
Cat. nº 856



PALM BEACH
Oli s/fusta, 15x36 cm.
Cat. nº 807

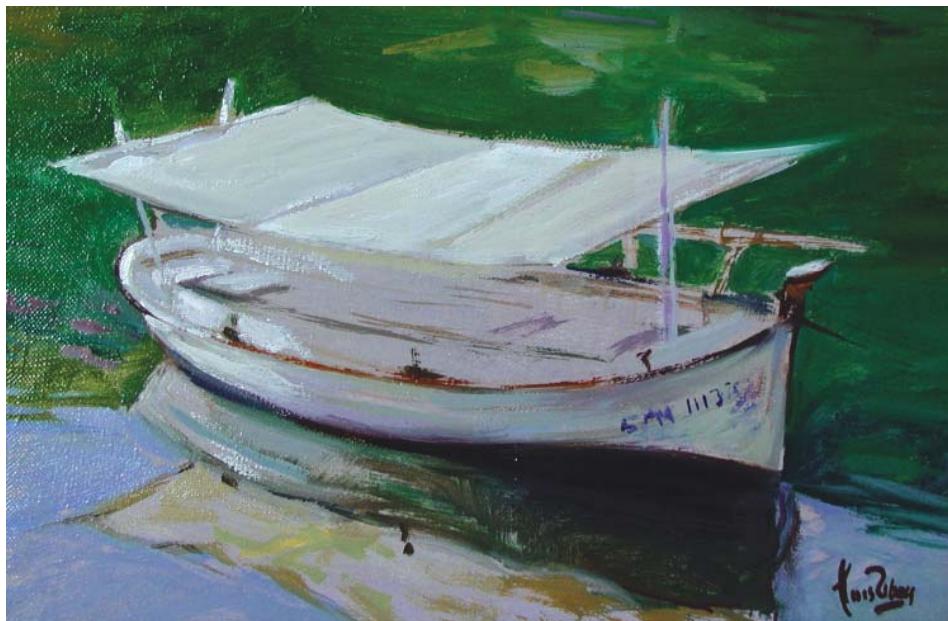


SOL I SOMBRA
Oli s/tela, 29,5x26,5 cm.
Cat. nº 802



COSTA DE MARIVENT

Oli s/tela, 18x33 cm.
Cat. nº 865



BARCA

Oli s/tela, 16x24 cm.
Cat. nº 445



SANTA M^a MARÍA DE CAMPANYA (Sant Cugat)
Oli s/tela, 19x27 cm.
Cat. nº 853



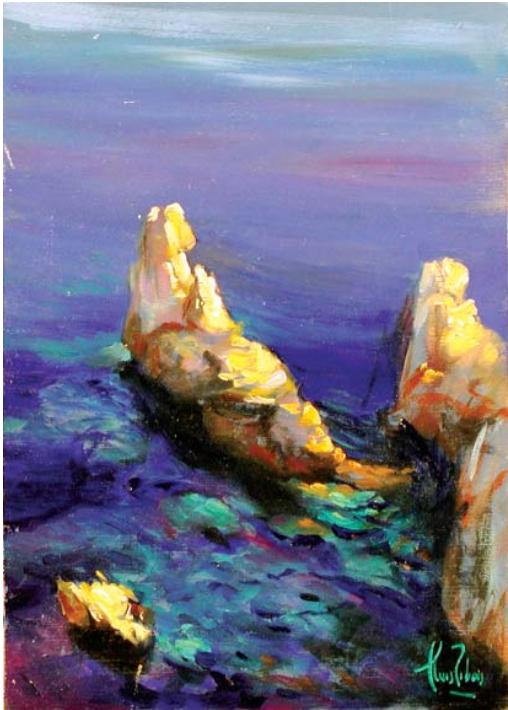
SON SERRA DE MARINA
Oli s/fusta, 19x27 cm.
Cat. nº 794



COSTA NORD
Oli s/fusta, 12x21 cm.
Cat. nº 787



AMETLLERS AMB FLOR
Oli s/tela, 16x27 cm.
Cat. nº 696



AIGUA BLAVA
Oli s/fusta, 27x19 cm.
Cat. nº 755



NÚVOLS SOBRE SOLLER
Oli s/fusta, 22x27 cm.
Cat. nº 546



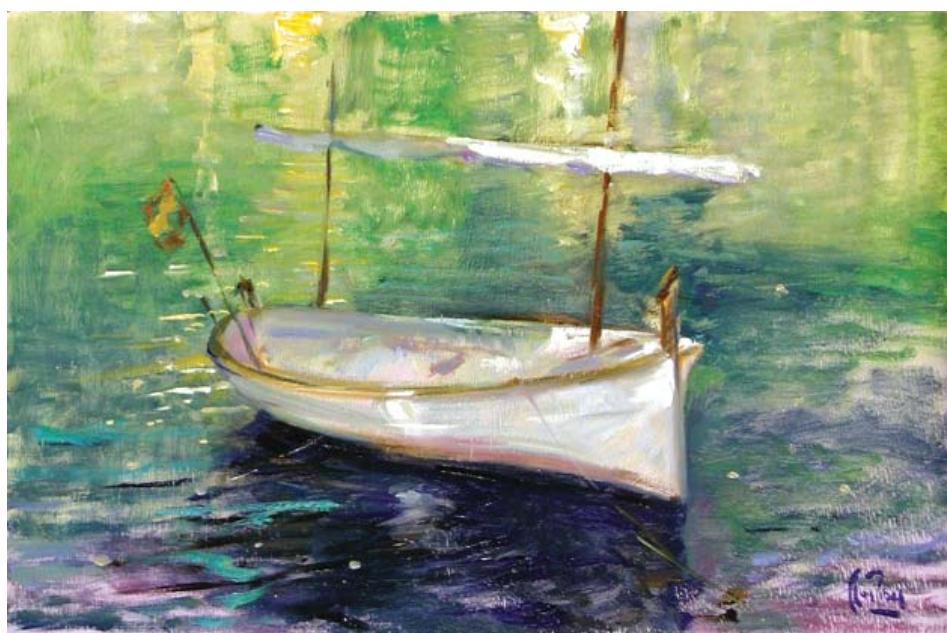
FAR D'ANDRATX
Oli s/tela, 27x22 cm.
Cat. nº 835



TRAMUNTANA
Oli s/fusta, 23x48 cm.
Cat. nº 720



BARCA
Oli s/tela, 24x41 cm.
Cat. nº 819



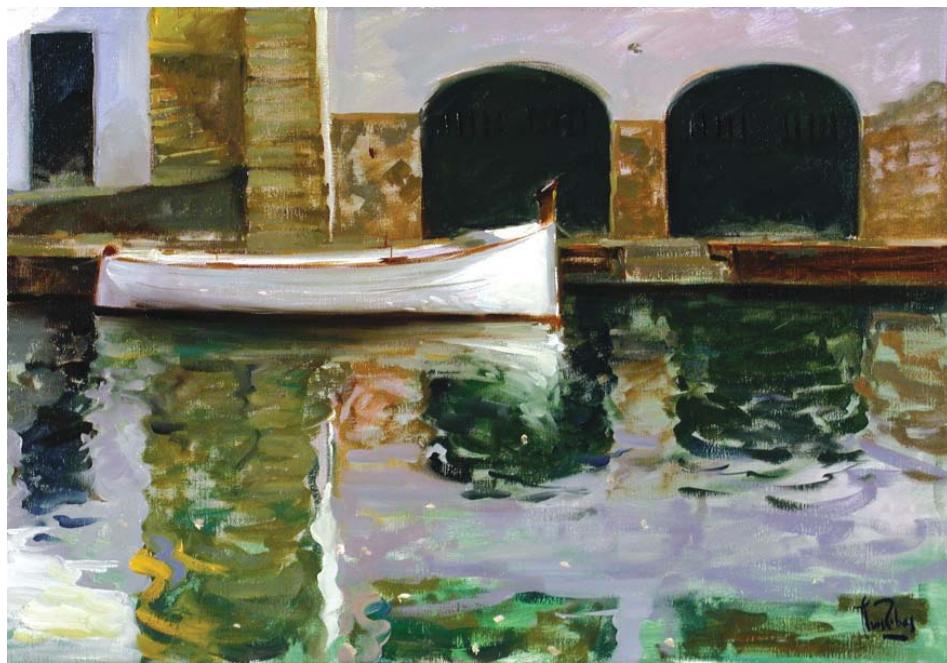
BARCA A L'OMBRA (Cala Figuera)
Oli s/fusta, 27x41 cm.
Cat. nº 821



XIXU, I
Oli s/fusta, 16,5x24 cm.
Cat. nº 826



XIXU, II
Oli s/tela, 19x27 cm.
Cat. nº 855



CALA FIGUERA
Oli s/tela, 38x55 cm.
Cat. nº 844



CONTRALLUM
Oli s/fusta, 20x25 cm.
Cat. nº 848



BARCA VARADA
Oli s/tela, 19x27 cm.
Cat. nº 831



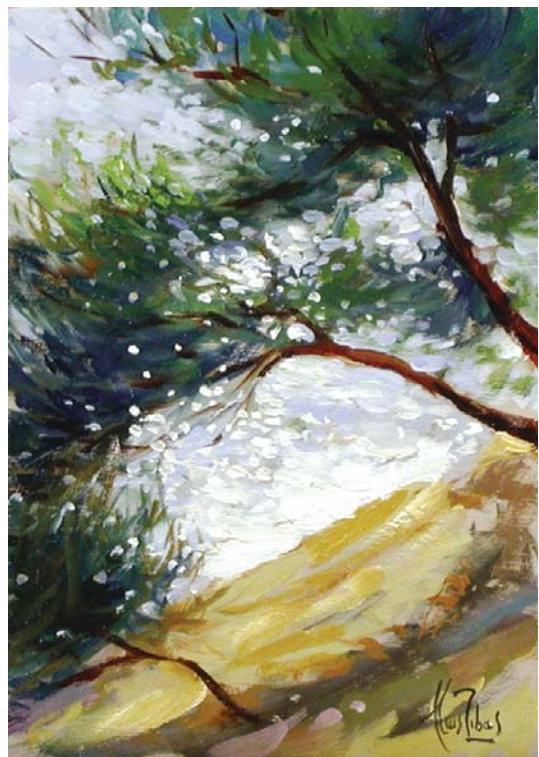
SANT ELM
Oli s/tela, 38x61 cm.
Cat. nº 829



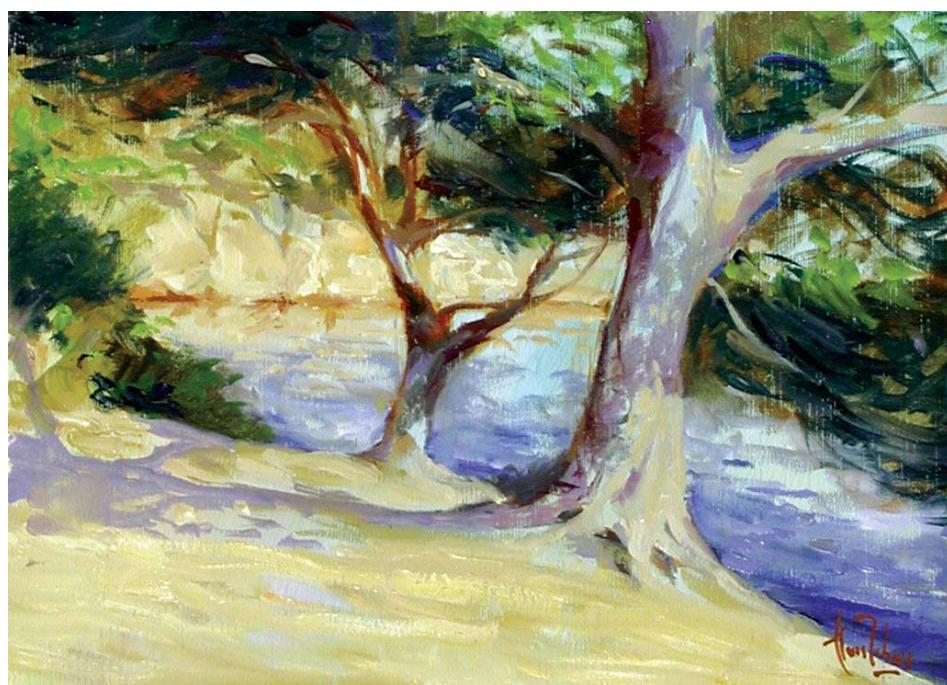
CAP VESPRE
Oli s/fusta, 27x16 cm.
Cat. n° 799



PALMA DE MALLORCA
Oli s/fusta, 13x36 cm.
Cat. n° 753



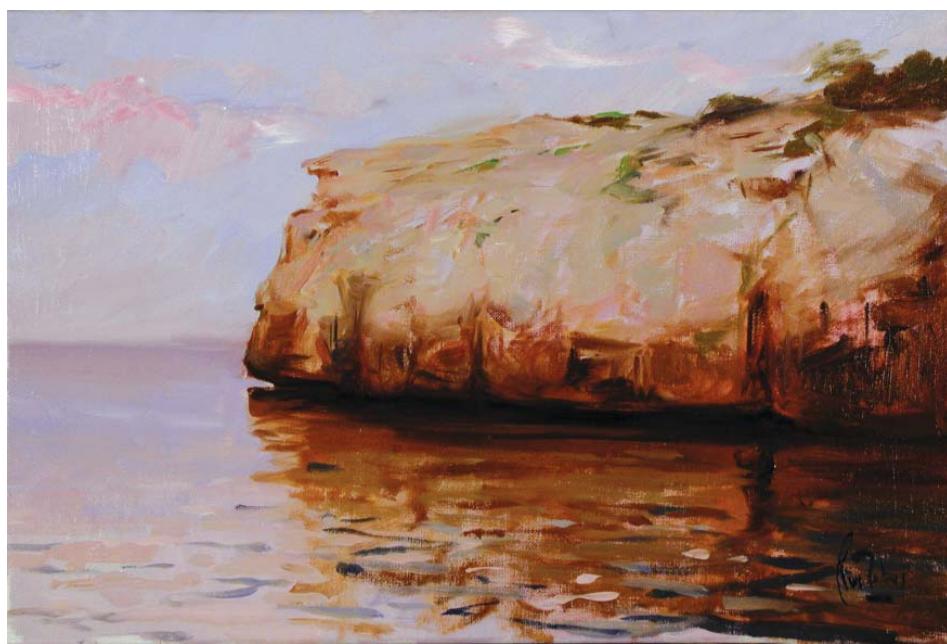
PINS
Oli s/fusta, 22,5x16 cm.
Cat. nº 751



CAP NEGRE
Oli s/fusta, 19,5x27 cm.
Cat. nº 752



MONTSERRAT
Oli s/tela, 22x27 cm.
Cat. nº 854



ROCA SOBRE EL MAR
Oli s/tela, 22x33 cm.
Cat. nº 842



SANTA MARIA DEL CAMÍ
Oli s/tela, 24x33 cm.
Cat. nº 836



RAIG DE LLUM
Oli s/tela, 24x33 cm.
Cat. nº 840



COLORS
Oli s/tela, 55x38 cm.
Cat. nº 857



DESPRÉS DE LA TEMPESTA
Oli s/fusta, 10x29,5 cm.
Cat. nº 833



TARONGERS DE SOLLER
Oli s/fusta, 22x26 cm.
Cat. nº 816



SON MAS ROIG
Oli s/fusta, 19x36 cm.
Cat. nº 804



SANT SEBASTIÀ
Oli s/fusta, 12x22 cm.
Cat. nº 864



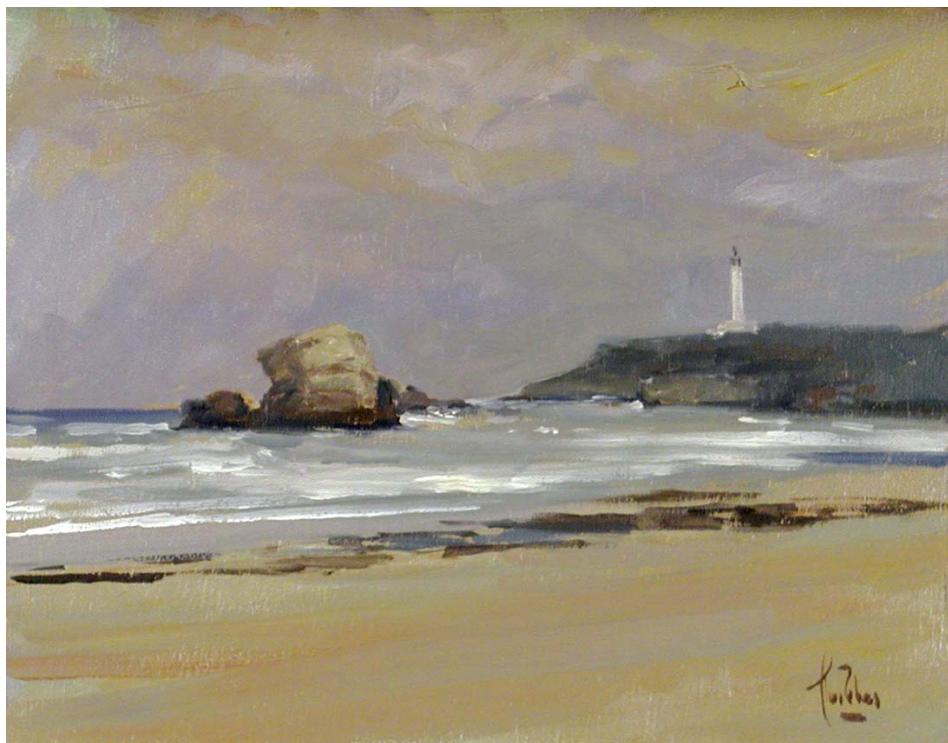
PORT SANT SEBASTIÀ
Oli s/fusta, 19,5x26,5 cm.
Cat. nº 822



FAR DE BIARRITZ ENCÈS

Oli s/fusta, 24x52 cm.

Cat. nº 793



FAR DE BIARRITZ APAGAT

Oli s/fusta, 20,5x26 cm.

Cat. nº 820



LA CONCHA (Sant Sebastià)
Oli s/fusta, 20,5x53 cm.
Cat. nº 830



ABSTRACCIÓ
Oli s/fusta, 16x26,5 cm.
Cat. nº 823

CURRICULUM

Neix al Masnou (Barcelona), el 28 de Desembre del 1949. Població costanera a una distància d'uns 20 Km. de Barcelona. En aquells temps vivia al poble una gran comunitat de mariners. En Lluís Ribas, fill d'un pescador, passava moltes hores a la platja dibuixant a la sorra els seus primers dibujos. La seva mare somnia un treball menys dur per a ell que l'ofici de pescador, i l'anima i l'acostuma a veure la bellesa en les coses més insignificants com pot ser veure créixer uns geranis al pati de casa seva banyat per la càlida llum mediterrània.

Ja a l'escola, en Lluís Ribas és premiat no tant per les matemàtiques com per la gran facilitat que té per a dibuixar. Als 9 anys, de la mà de l'artista José M^a Martínez, entra al món de la pintura.

Més tard comença a estudiar a l'Escola Massana de Barcelona, dirigida per Lluís M^a Güell, i completa els seus estudis de publicitat fins els 18 anys, tenint com a professors entre d'altres a Nel.lo i Parramón.

L'any 1969 es casa amb la Magda Busquets, fruit d'aquest matrimoni naixeran en Lluís l'any 1977 i en David l'any 1980.

Durant el període 1969-1974, dirigeix fotonovel·les, porta la direcció tècnica de revistes de còmics, treballa com a il·lustrador, realitza reportatges fotogràfics, es dedica al disseny gràfic, sempre per a l'agència artística internacional S.I. Artists, dirigida per J. Toutain.

L'any 1975, la mort de la seva mare el porta a descobrir una cosa tan seriosa com que el llarg període de la seva adolescència s'ha acabat: De sobte se sent adult i torna al seu punt de sortida, la pintura, a la

Nace en el Masnou (Barcelona), el 28 de Diciembre de 1949. Villa costera que dista unos 20 Km. de Barcelona. Pueblo en el que en aquellos tiempos vivía una gran comunidad de marineros. Lluís Ribas, hijo de un pescador, pasaba muchas horas en la playa trazando en la arena sus primeros dibujos. Su madre sueña un trabajo menos duro para él que el oficio de pescador y le anima y le acostumbra a ver la belleza en las cosas más insignificantes como puede ser ver crecer unos geranios en el patio de su casa bañado por la cálida luz mediterránea.

Ya en el colegio, Lluís Ribas es premiado no tanto por las matemáticas sino por la gran facilidad que tiene por el dibujo. A los 9 años, de la mano del artista José M^a Martínez, entra en el mundo de la pintura.

Más tarde entra a estudiar en la escuela Massana de Barcelona, la cual es dirigida por Luis M^a Güell, donde hasta los 18 años completa sus estudios de publicidad, teniendo como profesores entre otros a Nel.lo, Noé y Parramón.

En el año 1969 se casa con Magda Busquets, de cuyo matrimonio nacerán Lluís en el año 1977 y David en el año 1980.

Durante el período 1969-1974, dirige fotonovelas, lleva la dirección técnica de revistas de cómics, trabaja como ilustrador, realiza reportajes fotográficos, diseño gráfico, todo ello en una agencia artística internacional S.I. Artists, dirigida por J. Toutain.

En el año 1975, el fallecimiento de su madre le llevó a descubrir algo tan serio como que el largo período de su adolescencia había terminado: De súbito se siente adulto y regresa a su estación de

Lluís Ribas is born in the village of Masnou (Barcelona Province, Spain), a coastal community approximately 20 kilometers (12 miles) from the capital city of Barcelona, on December 28, 1948. A village where, in those days, there lived a large community of sailors. Lluís Ribas, the son of a fisherman, spends many hours on the beach tracing his first drawings in the sand. His mother dreams of a life for him that would be less difficult than that of a fisherman. And she inspires and helps him to see the beauty in things that are seemingly insignificant such as that which can be seen in geraniums bathed in the warm Mediterranean sun in the patio of his home.

When he begins public school, Lluís is rewarded not so much for mathematics but rather for his great drawing ability.

Later he studies at the Massana School of Barcelona, Spain, which at that time is directed by Luis María Güell. There he studies advertising. Among his many distinguished teachers are Professors Nel.lo, Noé and Parramon.

In 1969, he marries Magda Busquets from whose marriage they have two sons, Lluís born in 1977 and David in 1980.

From 1969-1974 he directs photo-novels; takes on the technical direction of comic book magazines; works as an illustrator; shoots photographic reports; and does graphic design work. All of this work is in the international artistic agency, S.I. Artists, directed by J. Toutain.

The death of his mother in 1975 brings him to the sudden realization that his relatively extended period of youth has come to an end. He immediately feels his adult responsibilities, and he returns to his true passion, painting, to which he has, since that time, exclusively dedicated

qual es dedica exclusivament.

L'any 1979 es trasllada a Sant Cugat del Vallès, bonica ciutat propera a Barcelona.

Fins l'any 2001 ha presentat 79 exposicions individuals i ha participat en nombroses col·lectives. Ha participat a diverses fires d'art, entre les quals figuren: InterArte (València), Arco (Madrid), EuropArt (Ginebra), Brocanters i Galeristes (Palma Mallorca), EuroAntica (Palma Mallorca), ArtExpo (Barcelona).

Té publicats 6 llibres sobre la seva obra: Lluís Ribas per Francesc Galí. India, Luz y Color, per Francesc Galí. Lluís Ribas, per Josep M^a Cadena. Lluís Ribas, per J. Llop S. Lluís Ribas Morocco. Lluís Ribas, (Col·lecció Mini Gal Art).

No es presenta a concursos des de l'any 1977.

Els seus treballs figuren a importants col·leccions privades d'Europa, Estats Units, Japó i Canadà.

Està representat a diversos diccionaris d'art contemporani: Guía del Arte, Diccionario Enciclopédico Ràfols, Enciclopedia Pintores Catalanes, Arte Español, Annuaire de l'Art International, Enciclopedia de artistas Contemporáneos.

L'any 1995 inaugura la seva pròpia galeria d'Art a Sant Cugat del Vallès, "l'Espai Lluís Ribas", on ha creat un club d'amics de l'art amb diverses activitats culturals i on es pot admirar la seva obra.

El 1998 la prestigiosa firma Wally Findlay Galleries s'interessa per la seva obra i el mateix any firma contracte en exclusiva pels Estats Units d'Amèrica, on exposa a les diferents sales d'aquesta

partida, la pintura, a la cual se dedica exclusivamente.

En el año 1979 se traslada a Sant Cugat del Vallès, bella ciudad próxima a Barcelona.

Hasta el año 2001 ha presentado 79 exposiciones individuales y participado en numerosas colectivas. Ha participado en varias ferias de arte, entre ellas las siguientes: InterArte (Valencia), Arco (Madrid), EuropArt (Ginebra), Brocanters i Galeristes (Palma de Mallorca), EuroAntica (Palma de Mallorca), ArtExpo (Barcelona).

Tiene publicados 6 libros sobre su obra: Lluís Ribas por Francesc Galí. India, Luz y Color, por Francesc Galí. Lluís Ribas, por Josep M^a Cadena, Lluís Ribas, por J. Llop S.. Lluís Ribas Morocco. Lluís Ribas, (Colección Mini Gal Art).

No se presenta a concursos desde el año 1977.

Sus trabajos figuran en importantes colecciones privadas de Europa, Estados Unidos, Japón y Canadá.

Está representado en varios diccionarios de arte contemporáneo: Guía del Arte, Diccionario Enciclopédico Ràfols, Enciclopedia Pintores Catalanes, Arte Español, Annuaire de l'Art International, Enciclopedia de Artistas Contemporáneos.

En el año 1995 inauguró su propia galería de Arte en Sant Cugat del Vallés, el "Espai Lluís Ribas", donde ha creado un club de amigos del arte con diversas actividades culturales y donde se puede admirar su obra.

En 1998 la prestigiosa firma Wally Findlay Galleries se interesa por su obra y en el mismo año firma contrato en exclusiva para Estados

his life.

In 1979, he moves to Sant Cugat del Vallès, a beautiful city near Barcelona.

Through the year 2001, he has presented his works at 79 individual exhibitions and participated in numerous collective shows. He has shown his work at a number of art fairs, including: InterArte (Valencia, Spain), Arco (Madrid, Spain), EuropArt (Geneva, Switzerland), Broncan-ters and Galeristes (Palma de Mallorca, Spain), EuroAntica (Palma de Mallorca, Spain), ArtExpo (Barcelona, Spain).

Six books about his works have been published. They are: Lluis Ribas by Francesc Gali; Lluis Ribas, India: Luz y Color (Lluis Ribas: Light and Color), by Francesc Gali; Lluis Ribas by Josep Maria Cadena; Lluis Ribas by J. Llop S.; Lluis Ribas Morocco; Lluis Ribas (Collection, Mini Gal Art).

He has not participated in artistic competitions since 1977.

His works now are a part of important private art collections in Europe, the United States, Japan, and Canada.

He is represented in various encyclopedias of contemporary art including: Guia de Arte (The Guide to Art); Diccionario Enciclopédico Rafols (Rafols Dictionary Encyclopedia); Enciclopedia Pintores Catalanes (Encyclopedia of Catalan Artists); Arte Espanol (Spanish Art); Annuaire de l'Arte International (Annual of International Art); Enciclopedia de Artistas Contemporaneos (Encyclopedia of Contemporary Artists).

In 1995, Lluís Ribas inaugurated his own art gallery in Sant Cugat del Valles, the Espai Lluis Ribas (Lluis Ribas's Space), where he has created a club of friends of art. The Espai Lluis Ribas initiates diverse cultural activities and provides a place where his work can be viewed and admired.

In 1998, the prestigious firm Wally Findlay Galleries became

companyia (Nova York, Palm Beach, Chicago, East Hampton, Londres).

L'any 2000 es col.loca una escultura de l'artista dedicada a la dona a la plaça Magí Bartralot de Sant Cugat.

L'any 2001 l'empresa anglesa London Contemporary Art, amb oficines a Europa, Japó i EE.UU., treu al mercat varies serigrafies de l'obra de Lluís Ribas.

El mateix any l'empresa sueca Verkerke, una de les més importants del sector, ha editat varies reproduccions sobre la seva obra.

Actualment en Lluís Ribas viu i treballa entre Sant Cugat (Barcelona) i Mallorca (Illes Balears), on té casa i estudi, i on la llum mediterrània és font d'inspiració pels seus quadres.

Unidos de América, donde expone en las diferentes salas de dicha compañía (Nueva York, Palm Beach, Chicago, East Hampton, Londres).

En el año 2000 se coloca una escultura del artista dedicada a la mujer en la plaza Magí Bartralot de Sant Cugat.

La empresa inglesa London Contemporary Art, con oficinas en Europa, Japón y EE.UU., lanza al mercado varias serigrafías de la obra de Lluís Ribas en el año 2001.

En el mismo año la empresa sueca Verkerke, una de las más importantes del sector, ha editado varias reproducciones sobre su obra.

Actualmente Lluís Ribas vive y trabaja entre Sant Cugat (Barcelona) y Mallorca (Islas Baleares), dónde tiene casa y estudio, y cuya luz mediterránea es fuente de inspiración para sus cuadros.

interested in his work and in that same year signed an exclusive contract with Lluís Ribas to come to the United States where his work is now shown in the various art studios of the Wally Findlay Galleries in New York City, Palm Beach, Chicago, East Hampton, and London.

In 2001, the English company, London Contemporary Art, with offices in Europe, Japan and the United States, began marketing various serigraphs of his work. In that same year, the Swedish company Verkerke, one of the most important in the field edited several reproductions of his work.

Currently Lluis Ribas lives and works between Sant Cugat (Barcelona) and Palma de Mallorca (Balearic Islands), where he has a home and studio. It is here that the warm light of the Mediterranean Sea is a source of inspiration for his paintings.

1976: Galería d'Art Xarxa, Calafell. Galería Epoca, Barcelona. Fundación Sensat Pagés, El Masnou. Premio Concurso de pintura "La Vinya i el Vi", Vilafranca. **1977:** Galería Grife y Escoda, Palma de Mallorca. Galería Dama, El Vendrell. **1978:** Galería Jaime III, Palma de Mallorca. **1980:** Galería 4 Cantons, Olot. Galería Llotja d'Art, Barcelona. **1981:** Galería Dama, Calafell. Galería Jaime III, Palma de Mallorca. Galería Krater, Olot. Galería Noucents, Barcelona. **1982:** Galería Jaime III, Palma de Mallorca. Galería Febo, Sant Cugat. Galería Foz, Sitges. Sala Derenzi, Castellón. Galería Augusta, Barcelona. Galería Ribera, Valéncia. **1983:** Galería Jaime III, Palma de Mallorca. Galería Durán, Madrid. Galería Foz, Sitges. **1984:** Galería Van Dyck, Gijón. Galería Foz, Sitges. **1985:** Galería Jaime III, Palma de Mallorca. Galería Foz, Sitges. **1986:** Galería Pizarro, Valéncia. Galería Van Dyck, Gijón. Galería Foz, Sitges. Galería Rebull, Reus. **1987:** Galería Pizarro, Valéncia. Gabarró Art, Sabadell. Galería Foz, Sitges. **1988:** Galería Sokoa, Madrid. Galería Foz, Sitges. Galería Pizarro, Valéncia. Galería el Quatre, Granollers. **1989:** Galería Foz, Sitges. Galería Febo, Sant Cugat. Galería El Carme, Vic. **1990:** Galería Pizarro, Valéncia. Galería Foz, Sitges. Galería Sokoa, Madrid. Galería Terra Ferma, Lleida. Galería Arimany, Tarragona. Galería Foz, Sitges. Galería El Quatre, Granollers. Galería Horrach Moyà, Palma de Mallorca. **1993:** Sala Vayreda, Olot. Galería Foz, Sitges. Galería Pizarro, Valéncia. **1994:** Presentación del libro Morocco y exposición de las obras en el Hotel Melià Sarrià, Barcelona. Galería Horrach Moyà, Palma de Mallorca. Galería Terra Ferma, Lleida. **1995:** Inauguración Espai Lluís Ribas en Sant Cugat, Barcelona. Galería Granero, Bruselas. **1996:** Ambassador Galleries, New York. Adamson Duvanes Galleries, Los Angeles. Trailside America, Carmel (California). Galería Horrach Moyà, Palma de Mallorca. Espai Lluís Ribas, Sant Cugat. **1997:** Sala Arimany, Tarragona. Galería Granero, Bruselas. Brocancers i Galeristes, Palma de Mallorca. Espai Lluís Ribas, Sant Cugat. **1998:** Brocancers i Galeristes, Palma de Mallorca. Euro Antica, Palma de Mallorca. Artexpo, Barcelona. Espai Lluís Ribas, Sant Cugat. Galería Terra Ferma, Lleida. Wally Findlay Galleries, New York. **1999:** Wally Findlay Galleries, Palm Beach. Galería Horrach Moyà, Palma de Mallorca. Espai Lluís Ribas, Sant Cugat. Artexpo, Barcelona. **2000:** Artexpo, Barcelona. Wally Findlay Galleries, East Hampton. Wally Findlay Galleries, New York. **2001:** Galería Rainbow, Sitges. Reial Monestir, Sant Cugat. Wally Findlay Galleries, Palm Beach. **2002:** Wally Findlay Galleries, East Hampton. Wally Findlay Galleries, New York. Espai Lluís Ribas, Sant Cugat.

Obres del 1959 al 2002.
Obras de 1959 a 2002.
Works from 1959 to 2002.



POBLE NEVAT
Oli s/tela, 16x22 cm.
Any 1959



MARI CARMEN
Oli s/tela, 92x60 cm.
Any 1998, Cat. nº 530



RESSOL II
Oli s/tela, 200x300 cm.
Juny 2002



Detail
Detalle
Detail

